

ȘTEFAN NEMECSEK

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni

Editura REALITATEA ROMĂNEASCĂ

- 2012 -

ȘTEFAN NEMECSEK

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni

©Copyright –
Editura **REALITATEA ROMÂNEASCĂ** și autorul

Toate drepturile sunt rezervate
Editurii **REALITATEA ROMÂNEASCĂ și autorului**
VULCAN, 336200, Str. Mihai Viteazu, nr. 24, bl. 17, sc. E, ap. 1-2
Jud. Hunedoara – ROMÂNIA
Tel./Fax: 0354-413554, Tel.: 0723321466

Descrierea CIP a Bibliotecii Național a României
NEMECSEK, ȘTEFAN

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni/Ștefan
Nemecsek. - Vulcan: Realitatea Românească, 2012
ISBN 978-606-8175-10-2

821.135.1-822

Editor: Violeta Scrociob
Corectura: Anca Marinescu
Tehnoredactare: Rodica Teiși
Fotografii: Claudiu Moldovan, Sorin Mihail,
”Curierul Văii Jiului”

ȘTEFAN NEMECSEK

*Mineriada literară
a liceenilor vulcăneni*

Ediția I 2011-2012

Editura REALITATEA ROMÂNEASCĂ
2012

Innul Minerilor

În fund de munți noi des intrăm,
Cu „NOROC BUN” ne salutăm!
Și când ieșim din sânul lor,
Noi tot „NOROC” strigăm în cor!

În mină-i Dumnezeu cu noi,
Afară-s grijuri și nevoi!
Deasupra noastră n-avem cer,
C-așa e viața de miner!

REFREN:
Când plini de praf cu pași trudiți,
Ieșim din mină oboșiți,
Ne doare că-n lumina sa
Pământul ține-o lume rea,
Și lumea-i rea.

De-atâtea grijuri și nevoi,
Noi ne întoarcem înapoi,
În lumea noastră fără-de-cer
C-așa e viața de miner!

În stânci lovim ciocanul greu,
Și-n aer sar stropi mereu!
Noi brațe tari pentru lucrat,
Străine mâini de apucat.

Și moartea vine tot mai des,
Să vadă ce-are de cules,
Din lumea noastră fără-de cer,
C-așa e viața de miner.

OCTOMBRIE 2011

A fost lansat Concursul de creație Premiul Literar “Ștefan NEMECSEK”

În ultima zi de curs înainte de vacanța de iarnă a elevilor, la Colegiul Tehnic MIHAI VITEAZU din Vulcan, în eleganta sală a Bibliotecii, în prezența a numeroși elevi, cadre didactice, oficialități locale și reprezentanți ai administrației locale, a avut loc un eveniment considerat și apreciat ca fiind DEOSEBIT: lansarea Concursului Literar pentru acordarea Premiului Literar “Ștefan NEMECSEK”.

DESPRE CE ESTE VORBA? Directorul Colegiului, prof. Malvine Socaci a rezentat numerosului auditoriu obiectivele propuse prin derularea acestui proiect cultural. Penru a scoate în evidență și a valorifica talentul de creație literară a alevilor de la Colegiul Tehnic MIHAI VITEAZU din Vulcan a fost inițiat un concurs de creație literară. Toți elevii care doresc să se alinieze la startul acestei competiții, se pot prezenta cu lucrări încadrate în categoria proză, poezie, eseu, până la finele anului școlar în curs. Creațiile literare vor fi selectate de profesorii de limba română și publicate în paginile ziarelor CURIERUL VĂII JIULUI și ZONA SPECIALĂ, în fiecare săptămână, cu semnătura autorului și consemnarea numelui profesorului coordonator de limba română. Predarea lucrărilor pentru concurs se va face până cel târziu cu două săptămâni înainte de încheierea anului școlar. Festivitatea de premiere, decernarea premiilor și diplomelor la cele trei secțiuni –literatură, poezie și eseu- va avea loc înainte de ultima zi de școală, la data stabilită de conducerea Colegiului.

Selecția celor mai reușite creații literare prezentate în concurs, se va face de un juriu deosebit format din: Sebastian BARA - directorul Bibliotecii Județene OVID DENSUȘIANU din Deva, scriitorul Radu IGNA - membru al Uniunii Scriitorilor din România, scriitorul Eugen EVU - membru al Uniunii Scriitorilor din România, scriitorul și documentaristul Ioan VELICA, ing. Gheorghe ILE - primarul municipiului Vulcan.

DE CE LA COLEGIUL TEHNIC MIHAI VITEAZU DIN VULCAN?

Pentru că această ȘCOALĂ a fost și rămâne una dintre cele mai prestigioase instituții de învățământ din Valea Jiului și județul Hunedoara. O dovedesc rezultatele obținute de elevi în deceniile de

ȘTEFAN NEMECSEK

existență a Liceului Teoretic, Industrial și acum mai nou denumitului Colegiu Tehnic MIHAI VITEAZU, ca urmare a muncii responsabile a unui corp profesoral de elită.

Pentru că inițiatorul acestei acțiuni culturale, Ștefan NEMECSEK, a urmat și absolvit cursurile liceale la această ȘCOALĂ DE ELITĂ în urmă cu mai bine de trei decenii și jumătate în urmă.

Și nu în ultimul rând pentru că minunații elevi și deosebiții profesori ai Colegiului vulcănean merită să fie cunoscuți la reala lor valoare de creație și competență profesională!

Primarul Gheorghe vorbește liceenilor vulcăneni

Juriul MINERIADEI LITERARE A LICEENILOR VULCĂNENI

Prof. Sebastian BARA
directorul-manager al Bibliotecii Județene
OVID DENSUȘIANU din Deva, președintele
juriului

Gheorghe Ile
primarul municipiului Vulcan

Ioan Velica
președintele Filialei Hunedoara
a Ligii Scriitorilor din România;

Eugen Evu
scriitor, membru al Uniunii Scriitorilor
din România;

Radu Igna
scriitor, membru al Uniunii Scriitorilor
din România

Laureații
„Mineriadei literare a liceenilor vulcănei”

Mihaela Gâbuja	-elevă
Victoria Covalciuc	-elevă
Nicoleta Nicolau	-elevă.
Elena Jalbă	-elevă
Felix Negoită	-elev
Alexandra Bucea	-elevă
Andra Popescu	-elevă
Denisa Roxana Muntean	-elevă
Roxana Rusu	-elevă
Roxana Din	- elevă
Patricia Pătru	- elevă
Andra Lorena Simo	- elevă
Marinela Roxana Dobre	- elevă
Florentina Balint	- elevă
Diana Mariana Nariță	- elevă
Elena Diana Diaconu	- elevă

Prof. Ioana Ardeiu
Prof. Anca Constantinescu
Prof. Lucian Labă
Prof. Filofteia Ciungan
Prof. Cristina Istrate
Prof. Oxana Cârlan-Munteanu
Prof. Ecaterina Odagiu

TROFEUL LITERAR “Ștefan NEMECSEK” a fost acordat
COLEGIULUI TEHNIC “MIHAI VITEAZU” din VULCAN

Galeria laureaților

ȘTEFAN NEMECSEK

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni

ȘTEFAN NEMECSEK

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni

ȘTEFAN NEMECSEK

Sediul primăriei municipiului Vulcan

Talent literar și imaginație creatoare adolescentină

Selecție din creațiile literare ale laureaților

Multe și diverse au fost creațiile literare prezentate în cadrul concursului. Juriul a avut o sarcină dificilă pentru a selecta cele mai valoroase creații. Este un semn bun, un semn promițător că ediția cu numărul 2 va avea o și mai bogată participare cu tineri creatori de literatură de valoare, încă de la vârsta de liceeni, având posibilitatea de afirmare pe plan local, național și chiar internațional.

Concursul "Mineriada literară a liceenilor vulcăneni" are toată deschiderea spre liceeni de pretutindeni.

Premiul literar "Ștefan Nemeceșek" așteaptă laureatul ediției II - 2012-2-13.

BUCEA ALEXANDRA-ERICA

Clasa a X-a A

Prof. limba română: CIUNGAN FILOFTEIA

Amintiri...

Amintirea ta mă stinge
Și mă usuc de dor pur,
Și bătaia inimii se-oprește
Cînd iubirea ta mă urmărește!

Și totuși, privesc în spate,
Parcă totul e pustiu.
Dar imaginea ta vie,
Visez...știi...

Nu ești, dar mă atingi,
Iar pulsul meu se-oprește,
Căci lîngă tine mă simt un înger,
Dar visul mă amăgește...

Încrederea

Te-am găsit în clipe triste
Când sufletu-mi era pustiu,
Și-am început să țin la tine,
Fără să vreau, fără să știu...

Apoi...am crezut că vei renunța la ea, pentru mine.
Am crezut ca totul va fi bine,
Am crezut într-o dragoste frumoasă
Fără să știu că ție nici măcar nu-ți pasă...

Ninge

Afară... miros de iarnă,
În casa, lumini în brad,
Încet și rar afară mișunau,
Fulgi ce pe-obraz mă ard.

S-a pus, s-a pus puțin pe jos,
Dar încă mai cad de sus,
Luminițe albe,albe,
Albinuțe albe, dalbe...

Moș Craciun pe horn coboară,
Prin șemineu' el se strecoară,
Și sub brad cadouri pune,
Jucării și dulciuri bune!

SIMO ANDRA - LORENA

Clasa a X-a B

Prof. limba română:

CIUNGAN FILOFTEIA

Printe stele, printre nori

Printre stele, printre nori,
Stai cu un nemuritor,
Și te uiți uimit la mine
Crezând că mă gândesc la tine.

Pentru mine străbați cerul,
Și-ți dezvălui tot misterul,
Eu nu-ți înțeleg iubirea
Iar tu rămâi cu nemurirea.

POPESCU ANDRA

Clasa a XI-a A

Prof. limba română:

ISTRATE CRISTINA

Abis și speranță

Este seară. Ascult murmurul suav al omătului. Pe geam am găzduit flori de marmură cochete, reci podoabe ale nopții. Aștept trecerea timpului urmărind valul de zăpadă mărunță ce acoperă o lume pustie, fără suflet. Stelele nu se zăresc, s-au stins. Luna mi-a întors și ea spatele, privește nepăsătoare spre infinit. Mirosul de brad mă amețește, îl simt greoi în plămâni. E pentru prima dată când se întâmplă asta.

Acum citesc! E ca și cum zac stingheră într-un abis. Totul e trist, lipsit de viață. Fug de realitate, căci vreau să șterg această zi: Crăciunul. Colindătorii? doar o mulțime de glasuri insuportabile. Încerc în zadar să le evit. Șiragul nesfârșit de perle multicolore, ce străpung camera prin lumina, mă amețește. Urâsc mirosul bradului prea palid, dezolant, sărac în aroganța de a fi, probabil, un ideal.

ȘTEFAN NEMECSEK

Nu îmi dau seama când am crescut. Timpul s-a furișat hapsân pe lângă mine și mi-a alungat cel mai de preț tezaur: copilul din mine. Tânjesc după sufletul răzvrătit ce își „cânta” fericirea o dată cu sosirea iernii, care aducea cu sine o zi atât de măreață: Crăciunul. Veselia ce o acumulam în această perioadă magică, unică iar și iar, o resimt în spiritul încărcat de dor. Lăcrimatul duios, râsul copleșitor, fiorul inocent, toate reunite de Crăciun. Trăiam eternul doar împodobind bradul, pomișorul pe care îl numeam „Lord” și îi încredințam toată ființa mea înfrumusețându-l. Era magic, chipeș, doar pentru că era al meu, un adevărat prieten.

Asta s-a întâmplat acum mult timp, când anii nu năpustiseră devastator asupra mea. Încă iubeam, speram, credeam în sărbătoarea de iarna, un vis, o flăcărie ce mereu se reaprindea și mocnea înăuntru, făcând totul atât de intens.

Deși nefiresc, am răsucit clepsidra timpului și iată-mă acolo! Cântând, îmi făceam simțit entuziasmul pentru finalizarea podoabei bradului. Era ca în povești și eu mă simțeam micuța prințesă nerăbdătoare de a-l întâlni pe Moș Crăciun. Părinții, cei care simbolizau stelele de pe bolta universului meu, nu îmi împărtășeau dorința, iar ideile absurde ale mamei mă întristau: „Scumpa mea, nu îl vei vedea niciodată pe Moșul dacă vei rămâne acolo, supraveghind. El reprezintă misterul ce nu trebuie deslușit!” Nu-mi rămânea decât să oftez și m-am refugiat în tăcere. De ce? Aveam nevoie să simt magia și, încalcând niște reguli minore, mi-am satisfăcut pofta de a descoperi.

Am stins lumina și m-am strecurat, fără remușcări, în spatele dulapului. Așteptam, credeam în puterea proprie de a depăși limitele unui adevăr îndoielnic.. tremuram. Steluțele artificiale îmi luminau gândurile deja depărtate, iar muzica răgușită a instalației de pom o auzeam vag pe fundal. Nici cea mai mică urmă de oaspeți și eram gata să abandonez când, brusc, ușa se deschise sfios. Un bărbat impunător, cu barba albă, lungă și lucioasă, îmbrăcat într-un costum de

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni

catifea roșie, s-a furișat sub imensul verde pentru a strecura darurile ce aveam să le primesc. Era așa timorat!

E imposibil să nu cunoști, cititorule, sfârșitul acestui punct culminant, căci fiecare dintre noi am simțit cum lumea se afundă în nimic la aflarea mitului despre Moș Crăciun. Totuși, sarcina bunicului de a juca un rol atât de special doar pentru a-mi aduce bucurie, m-a mișcat profund și tot el mi-a spus „Crăciunul suntem noi! Este emoția de a ne regăsi mereu sufletul tânăr; este iubirea care ne leagă cu cele mai strânse noduri. Crăciunul este familie!

Confesiuni

EL:

Încerc, dar simt cât e de greu
Iubirea să-mi rezum la vorbe.
Vreau să te știu aici, mereu,
Nu amintiri, nu pulbere!
Inima ți-am dăruit-o
Și dispus sunt să ezit
Să respir, dacă-i nevoie,
Poate-un ceas, un infinit,
Doar să știu că al tău zâmbet
Pururea va răsări
Încălzind un suflet rece
Ce dorește a iubi
Spune-mi tu, prințesă a vieții,
Încotro se-ndreaptă toate?
Vreau s-aud dacă iubirea
Este vis sau realitate

EA:

Cred în vis! Căci realitatea
Cruntă, ne va despărți
Iar o lacrimă amară și prelinsă pe obraz
Știu că poate să distrugă
Tot ce-a fost și-a mai rămas.
Vreau să cred că în uitare
Se va pierde doar durerea
Clipelor ce stăruiau așteptându-ți
mângâierea
Vino acum! și împreună,
Să furăm din fericire
Căci viața este moartă
Fără urme de iubire!

Interes deosebit pentru "Mineriada liceenilor" la Chișinău

Camelia SGÂRDAN

Cls. a-IX a A

Colegiul Tehnic Mihai Viteazu

Prof. limba română:

Lucian Laba

Dor de tine

Copilărie de ce pleci
Și nu mai vii?
Iar pe la mine treci
Ca pe la alți copii?

De vrei tu oare să revii
Și din uitarea timpului,
Cu puterea ta de a amăgi,
Să-i dai vârtoarea veche trupului.

Să iei cu tine tot și toate
Jucăriile mici și învechite,
Păpușile și marionetele supărate,
Hăinuțele de copil ponosite.

Dar eu îți cer puțin răgaz,

Să plâng și să zâmbesc,
Să fiu copilul mamei cel viteaz
Pe primii pași când mă pornesc!
Ți-aș mulțumi o viața-ntreaga
Și tot nu mi-ar ajunge
Rămâi prietena mea dragă
Alături de care mereu voi plânge...

Cenușareasa

Nu-s vedetă și mi-e bine
Sunt un star la mine acasă.
Mătur urmele prea fine
De pământ de pe terasă.

Și mă joc de-a gospodina
Calc, gătesc, spăl farfuriile,
Când ajunge-aici regina
Lucrul meu o va uimi.

Diamante și rubine peste tot,
Dar sunt degeaba.
Sunt o mică servitoare, care scot
La capăt treaba.

Când spre seara ceasul bate
Ora zero știu că-i timpul,
Rochia, fundițe late,
Nu e totul așa de simplu!

Farmecul poveștii mele
Se va spulbera deodată,
Prințul și caleștile,
Viața-mi va fi ruinată!

Pribeag

Răsăritul magic își aruncă pletele aurii prin ferestrele rulotei mele. Mă trezesc ușor și îmi dezmoțesc trupul nerăbdător să călătorească, apoi pornesc desculță prin arșița verii, de-a lungul șoselei din mijlocul necunoscutului.

Trecând prin lanurile întinse de grâu și orz, nu pot decat să observ splendoarea și spicele lor, completate pe alături de macii roșii ai pământului fertil de câmpie. Un șoricel haios mișună prin lan, mișcând cu trupul lui simpaticele spice în direcții opuse vântului. Lângă marea aurie se înalță mândri porumbii aproape copti, amintindu-mi de păpușile făcute în vacanța de vară la bunici din păpușoii tineri. Cât de mare mi se părea priveliștea parca pictata de mâini măiestre în palete de culori stridente.

Continuându-mi aventura, poalele munților îmi deslușeau misterul: un pârâu limpede ce strălucea în lumina soarelui. Nu se auzea nimic, niciun sunet, niciun muget al cerbului nu deranja somnul adânc al pădurii. În față, orizontul era închis de cele din urma ramuri ale munților, o linie de umbră ondulată grațios de marginea vederii peste aceste hotare. Lumina părea trasă de o mână colosală, tainică.

Aceste priveliști le văd doar în zilele senine de vară, atunci când căldura nu mă sufoca, ci mă duce cu gândul la cea mai arzătoare dorință de a fi cuprinsă în brațele norilor și purtată spre soare.

Nu-mi trebuie nicio companie umană în această clipă, deoarece vântul îmi povestește în timpane zilele verilor trecute. Imaginându-mi acele zile, mi-am dat seama că sunt doar un călător în Universul timpului, un simplu călător într-o zi de vară.

Denisa Roxana MUNTEAN

Clasa a IX-a A

Prof. limba română:

LUCIAN LABA

Călătorie pe altă planetă

În înaltul văzduhului, peste norii plutitori de fum, am zburat întâia dată. M-am oprit pe o planetă necunoscută, unde căldura topea tot ce se găsea în cale. Pe jos, nisipul era roșu și fierbinte. Am înaintat și iată că în fața mea se întindea o junglă deasă cu arbori și arbuști cu frunze mari și roșii. Niște sunete ascuțite se auzeau din depărtare. Erau niște creaturi ciudate ca niște caracatițe, care zburau pe deasupra copacilor. O ceată de struți cu două cocoșe și ciocul de acvilă alergau după câteva pisici negre cu coadă ca de păun, iar câteva maimuțe roșii cu dinții ca morsele aruncau cu niște bulgări de smoală în tot ce le stătea în cale.

Dintr-o dată, căldura a devenit de nesuportat. Bulgări mari de soare se rostogoleau înăuntrul planetei. Toate făpturile mari și mici au luat-o la fugă în adâncul junglei și s-au pierdut în beznă. O lumină puternică a venit atunci asupra mea. Am tresărit și am deschis ochii. Era doar soarele care intrase prin fereastră și mă deșteptase dintr-un somn adânc.

Am deschis larg fereastra, iar aerul dimineții m-a făcut să-mi dau seama că, de fapt, mă aflu pe planeta Pământ.

De vorbă cu iarna

Călătoream cu trenul împreună cu părinții mei. Mergeam pentru două zile la Predeal să ne bucurăm de venirea iernii.

În timp ce trenul șuiera și alerga nebunește, eu stăteam cu nasul lipit de geam și urmăream dansul fulgilor de nea. Oare cum arată „Iarna”? mă întrebam eu. Unii îmi spuneau că este o femeie cu inima de gheață care nu simte durerea din sufletele oamenilor, dar eu mi-o imaginam ca pe o regină bună ce pune stăpânire pe tot cuprinsul țării și, acoperind pământul cu mantia sa albă, face ca totul să pară mai fin, mai pur, mai gingaș.

Trenul se opri în gară. Am deschis larg fereastra să prind un fulg de zăpadă în mână. Din depărtare, am auzit un șuierat puternic, apoi am văzut un vâl alb de zăpadă care se apropia de mine. În dreptul geamului meu, pe peron, se opri chiar ea, „doamna Iarnă”. Purta aceeași rochie albă de bal, iar pe cap, avea așezată o coroaniță de țurțuri de gheață. S-a uitat la mine și mi-a spus să ascult povestea ei.

“Eu vin la voi o dată cu căderea primilor fulgi de zăpadă. Privește miile de stelute argintii care cad și formează un covor alb și pufos. Peste tot se așterne o tăcere adâncă și misterioasă. Omătul îmbracă toate casele, pomii și pământul, transformând această lume într-un tărâm alb, vrăjit. Totul pare de zahăr. Casele pierdute sub troiene de-abia se văd în depărtare. Copacii înmărmuriți seamănă cu niște fantasme ce-și întind brațele bătrâne spre cer, cerând îndurare. Și toate acestea le fac pentru ca voi oamenii să mă iubiți și să vă bucurați de venirea mea.” Apoi eu am întrebat-o despre Țara Ghețu-

ȘTEFAN NEMECSEK

rilor și despre palatul ei. Doamna Iarnă m-a sărutat pe amândoi obraji și mi-a promis că îmi va povesti la anul.

Trenul se pune în mișcare, iar mama mi-a făcut semn să închid fereastra. M-am așezat pe canapeaua roșie de pluș, iar cei din jur se uitau la obrajii mei îmbujorați de sărutul „Iernii”.

Doamnei mele profesoare...

Trecu în zbor și vara
Și-n inima-mi pustie
O toamnă rece, lungă
Avea să reînvie.

Cu începuturi sumbre
Și căi întortocheate,
Cu frunze-n gol căzute,
Cu multe crengi uscate.

Și am pășit sfioasă,
Privind în jur mirată,
Iar vântul deznădejdiei
A început să bată.

Și șoapte ne-nțelese,
Priviri necunoscute,
O brumă rece, groasă
Pe inimă îmi puse.

Dar, într-un loc mai tainic

Zării o licărire.
Să fie o lumină ?
Sau doar o-nchipuire ?

Am mers atunci acolo
Și am văzut mirată
Cum luminița-aceea
Crescuse dintr-o dată.

Și-o rază de lumină
În față-mi se ivi,
Iar inima mea rece
Deodată se-ncălzi.

Și chiar dacă e toamnă
Și vântul mai adie,
O rază de speranță
În inimă-mi învie.

E raza de lumină
Care n-o pot uita
O pup și-o îmbrățișez
Acum de ZIUA SA.

Când stelele se-aprind

Când stelele se-aprind, doar inima-mi veghează
Și-n trupu-mi adormit rămâne veșnic trează.
Și umblă-n căi ascunse, căutând după comori
În locuri nepătrunse de bieții muritori.

Când stelele se-aprind, doar inima-mi tresare
Și-n trupu-mi adormit odihnă ea nu are.
Se-nalță în cântare, mereu mai sus, mai sus
Spre un tărâm de vise de toate mai presus.

Când stelele se sting, doar inima-mi oftează
Și-n zorii zilei vraja se rupe, încetează
Și-aștept iar în tăcere să-apară câte-o stea
Privind cu dor spre ele să-ncep povestea mea.

Zâmbet de primăvară

Un vânt ușor răsună ca un cântec,
În compania aerului răcoros
Ce se înalță-n necunoscute note
Și mă-ncălzește subtil, misterios.

Un cer senin îmi reînvie-n suflet,
Pătruns de un albastru îngeresc

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni

Și-mi ciripesc cu glasul lor de cor ceresc,
Mărețe artiste ce s-au întors în cuibul părintesc.

Pătrunsă parcă de o teamă nedescrisă,
Privesc în jurul meu la tot ce-i nou acum,
Încerc să simt parfumul florilor, surprinsă
Și mă gandesc fără să spun: „Unde-i zăpada de pe drum?”

Și-n întrebări fără răspunsuri
În calea mea apare-un ghiocel.
Nu mă întreb din nou, dar cred
Că e un dar venit din cer.

Crezând în tot ce e iubire,
Trăind mereu cu o speranță,
Rostesc ușor printre suspine:
„Cum pot clipi frumos fără lumină,
Cum pot să plâng fără a lăcrima,
Cum să n-aștept zâmbind să vină,
O primăvară-n viața mea?”

E frumos...

Frumos e să fii mic
Să râzi și să te joci
Dar nu-i frumos atunci
Când nu știi să te porți.

Frumoasă este școala

ȘTEFAN NEMECSEK

Și multe ea te-nvață
Dar nu-i frumos atunci
Când uiți de-a ei povață.

Frumos e să fii mare
Și tânăr și voinic
Dar dacă nu ai minte
Atunci, nu ești nimic.

Frumos e să-i înveți
Pe toți să facă bine
Dar dacă tu nu faci
Rămâi dat de rușine.

Frumos e să te porți
Cu toți cuviincios
Dar dacă râzi apoi
Aceasta nu-i frumos.

Frumos e să vorbești
Ca un om învățat
Dar nu-i frumos atunci
Când nu ești ascultat.

Frumos e să ai prieteni
Și de toți să fii știut
Însă de nu-i știi alege
Vei avea doar de pierdut.

În tot ceea ce faci
Lucrează cu folos

Și-atuncea vei vedea
Că totul e frumos.

Scrisoare

A mai trecut o zi din viața mea stingheră
A fost rece și goală cum inima mea este
Și-acuma simt cum seara în suflet îmi pășește
Și îmi răsună-n minte că viața-i efemeră.

Deschid albumul nostru cu-atâtea amintiri
Mă uit, dar parcă totul n-a fost decât un vis,
Iar uneori citesc scrisori ce tu le-ai scris
Ce magice cuvinte!Ce tainice iubiri!

Mă uit și prin jurnal să văd ce ai promis
Il răsfoiesc și-atunci îți simt din nou parfumul
Dar totul e pierit, căci a rămas doar scrumul
Pe care-l suflă vântul departe, în abis.

Și câinele e trist, stă într-un colț, sărmanul,
Iar crinul de la geam, să știi s-a ofilit
Și raftul tău cu cărți acum e prăfuit
Și-ntr-un ungher ascuns, stă fără glas, pianul.

Îți scriu aceste rânduri, să știi că eu exist
Și vreau să reaprind acea mică scânteie
Să nu uiți că acumă îți scrie o femeie
Cu suflet sfâșiat, dar totuși optimist.

Dor de vară

Pe-un cer pătat de nori, zăresc întâia dată
O mare de cristal, o pânză fără pată
Pe care mândrul soare, un pic, câte un pic
Va țese un tablou cu fir de borangic.

În condru-ntunecat, zăresc întâia dată
O rază aurie ce-n urma ei deșteptă
Copacii adormiți și flori și păsărele
Și-odată cu acestea și dorurile mele.

Cobor ușor în vale și stau lângă izvor
Privesc unedele apei și ascult povestea lor
Iar în poiana întinsă și-atâta de tăcută
Începe simfonia numai de ea știută.

Mă depărtez încet, privind în jur, sfioasă
La farmecul naturii, la forma-i grațioasă
Pășesc tot înainte visând cu-atâta zel
Și-n urma mea pășește doar dorul singurel.

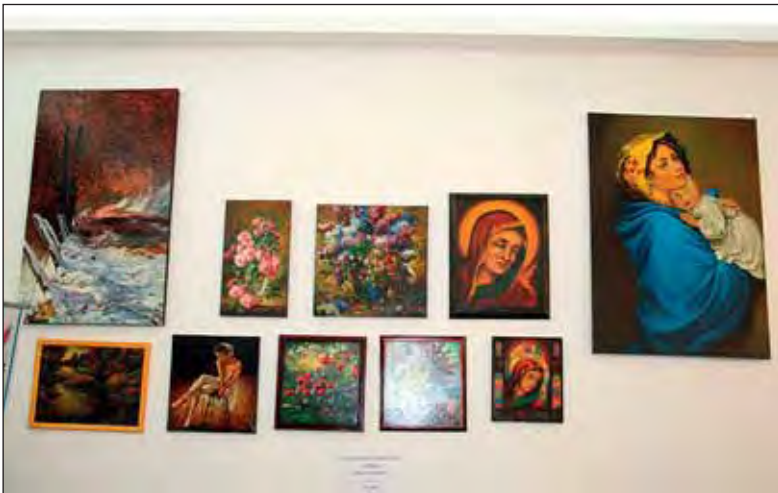
Un rege

Printre alte flori măiastre
Te înalți tu mai semeț.
Oamenii te vor în glastre
Tu, din fire mai glumeț,
Vrei să stai doar în grădină
Unde-i soare și lumină.

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni

Ce parfum îmbătător
Ai pe hainele regești!
Și din el dai tuturor
Fiindcă ai oricât pofțești.
Ești de neam împărătesc,
Iar oamenii te iubesc.

Tu creezi în jur splendoare,
Eleganță, puritate
Spiritul de sărbătoare
Se resimte de departe.
Ai un zâmbet larg, senin
Ești un rege, ești un crin.

*Tablouri realizate de pictorul Ioan Aurel Pătru
expuse la festivitatea de premiere*

Elena Diana DIACONU,
Cls. a X-a A , Liceul Teoretic
Lupeni,
Prof. limba română:
ANCA CONSTANTINESCU

Pe poteca luminată

O frunză cade ușor ,
Cu imaginea parcă pătată ,
Semăna c-un nor ,
Pe poteca luminată...

O găză trece-n zbor
Și aripile-și arată ,
Ca un prădător ,
Pe poteca luminată...

Un trandafir și-arată colții
Și imaginea-nverșunată ,
Se scoală din mormânt , ca morții
Lângă poteca luminată...

O buburuză mică-mică ,
Șede pe-o frunză cu-argint placată ,
Stând de vorbă cu-o furnică
Pe poteca luminată...

Vântul bate , se răstoarnă ,
Toți se tem de-a sa faptă ,
Parc-a venit o nouă iarnă ,
Pe poteca luminată...

Este-un peisaj frumos ,
Care noaptea se arată ,
Totul e așa pufos
Pe poteca luminată...

Tu și eu

O frunză căzută pe jos
Îmi aduce-aminte de tine ,
O mie de cuvinte spuse pe dos
Mă face să mă îndrăgostesc de tine!

Un nor alb , mare și pufos
Mă face să visez mereu.
Două rândunele ce se joacă haios ,
Mi-aduc aminte că suntem tu și eu.

ȘTEFAN NEMECSEK

Un cântec frumos la chitară
Mă face să-ți zâmbesc întruna ,
O cină romantică-ntr-o seară
Liniștită și limpede ca luna!

O mie de dorințe cu tine
Pe-o foaie de-un metro și ceva ,
Mă fac să uit de mine
Și să vreau să-mpărțim iubire.

Sclipitoare lumină!

Sclipitoare lumină , unde ești?
Mereu , dar mereu , te grăbești!
De ce nu mă aștepti , zi de zi?
De ce taci și nu vii?!
Eu cred că te numești „înger”
Și că vii de undeva din cer...
Dar nu sunt sigură , e complicat!
Dar este așa de păcat..
De ce apari numai în vise?
Și-atunci , cu multe uși închise?
Am doar o singură speranță ,
Dar este fragedă , ca o clanță.
De ceară , lipită pe ușa vieții...
Descrie un miracol al tinereții!
Vino , îngerăș, la mine

Și promit că te voi ține!
Nu-ți void a drumul niciodată
Chiar dac'îi potop în lumea toată!
Te iubesc...
Și viața mea ți-o dăruiesc...

Abisul morții

Și în al morții abis ,
Se regăsesc doar morții ,
Pictând într-un vis
Doar „îngerii” nopții.

Umbrele fug de lumină ,
Căci se vor spulbera.
În multe nopți , ea lină
Își plimbă atingerea sa.

Șoapte s-aud împrejur
Dar nimic nu-ți atige privirea.
Totu-i un joc prematur
Unde regulile ni se par aiurea.

Vezi suflete rătăcite
Și fără de putere...
Cândva au fost iubite ,
Dar acum n-au mângâiere.

Și cerul , un nor este
Spumegând abisuri pustii.

ȘTEFAN NEMECSEK

Totul e-o groaznică poveste
Pentru lumea celor vii.

Și blocuri mari , dărâmate
Poartă un negru-aprins.
Duc povești prin șoapte
Într-un colț de suflet stins.

Vezi capete-aruncate
Și sânge pe pământ.
Tot e cuprins de moarte
Și de un singur cânt.

E cântul suferinței
Și-al groazei dureri...
Doar voia cuviinței
Va duce spre tăceri.

Și nu există lacrimi
Nu mai știu de durere
„Ei” vor doar un suspin
Și doar o mângâiere...

Vezi spiritele negre
Cum trec prin a ta față
Ele stau , mereu , de veghe
La fel ca-ntreaga viață.

Totul pare așa de clar...
Asemenea „îngerilor” nopții
Orice zar e în zadar
În abisul morții.

Povestea nu are scăpare.”

Acestea sunt cuvinte spuse de-Adrian:
Mare om acum , dar cândva orfan...
Le povestea tuturor , care-acum , de față ,
Așteptau de la el o oarecare povață.

Era noapte și ploaia-n geam bătea;
Lumina cea plâpândă , a focului era
Doar o imaginație , căci , de fapt
În acea camera totul era vast!

Era goală...iar pereții , albi ca varul
Luminați de fulgere , ce-și vărsau amarul
Pe-acel biet sat;păreau asemeni valurilor
Ce rupeau luminozitatea malurilor.

Eram speriat și făr' de ajutor!
Mă lăsam , mereu , pradă tuturor
Spaimelor și -nchipuirilor , pe care
Nu le puteam face față...dar oare

Cum va fi?Ce va urma?
Dar cât timp va mai dura!
Eram plin de întrebări mistuitoare ,
Dar și de răspunsuri fără întrebare...

Stăteam acolo , înghesuit , lângă perete;
Priveam jocul fulgerelor , ca pe marionete.
Eram flămând , însetat și mă rugam!

ȘTEFAN NEMECSEK

Dar scâpare din asta , nici acum nu găseam.

Dar , deodată , în față , mi-a apărut
Un îngerăș:m-am speriat!dar , tăcut ,
Am privit cum lumina sa sclipitoare
Lumina dens acea camera mare...

Nu îndrăzneam să zic nimic ,
Ce-atâta drama?!Nu mă complic!
Dar , încă mă uit așa , nedumerit
Și parcă totul , pe un colaj e lipit.

Dar , deodată , lumina s-a oprit.
În acel moment , tot a-ncremenit;
Trupul i se contura ușor-ușor
Asemeni unui puf rupt din nor.

Ochii săi albaștri ca marea ,
Fruntea sa , limpede ca zarea
Evidențiau pielea alba
Asemeni unui pumn de zăpadă.

Un înger , nu vezi în fiecare zi!
El m-a salvat!încă-mi pot aminti!
Mi-a dat să mănânc și să beau...
Parcă toți îngerii-atunci mă priveau.

Cu fiecare zi care-a trecut ,
Acele probleme au dispărut!
Și datorită îngerului meu ,
Nimic n-a mai fost greu!

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni

Așa se sfârșește povestea lui Adrian:
Mare om acum , dar cândva orfan!
Om cu suflet bun și mare
Acum , pe chip , are doar splendoare!
„Un îngerăș e ca un copil:
Schimbător mereu , cu sufletul umil...
Cu părul ciufulit și inimă mare ,
El din cușca vieții

Ziare apărute în Valea Jiului

Diana Mariana NARIȚĂ,
Cls a VIII-a E ,
L.T.ȘC.GEN.NR 2 Lupeni
Prof. limba română:
IOANA ARDEIU

Viața omului

Viața este ca o floare
Când te naști , ea înflorește
Pe parcursul vieții , crește
Dar te și părăsește ,
Nu mai înflorește.
Și se tot topește
Ca mierea la căldură
Și stelele la lună.

Ochii care nu se văd...

Doi ochi frumoși
Care se iubesc
Și nu se văd...
Într-o lună , două , trei ,
O să uit de ochii tăi.
Am uitat în două zile
Și de tine și de ei.
O să vezi , nu va fii bine
Nici pentru tine , nici pentru mine...

E rău să iubești

E rău să iubești
E rău să te îndrăgostești
E rău să pui suflet
E rău să nu te iubească
Și toamna să fie geloasă
Că vara a trecut , de mult , de mult...

EDITH MUNTEANU

...Încordate în Etern

Am ales să nu mai fiu..am ales să ma afund în vastul și eternul memoriilor ce se perindă nestingherite prin reveriile-mi strecurate. Dacă vei avea de gând să-mi spui să nu renunț încă, ei bine, e târziu..au trecut deja câteva decenii de când mă plimb pe acorduri de pian printr-un șanț cam șubrezit săpat de propria-mi conștiință. Din când în când mai adie și vântul scuturându-mi ultimele petale ofilite dintr-un veac trecut de fericire și asta-i bine, pentru că-mi era dor de-acel gust verde al melancoliilor pierdute... Nu știu însă dacă m-am pierdut de-a binelea...ceața ce s-a lăsat cu nori de fum prin juru-mi mi-a ușurat cu mult munca de a mă chinui spre a vedea pe cineva în proximitatea mea...cred că ar trebui să fiu recunoscoatoare, e un dar minunat, într-adevăr aceasta ceață și oboseala ce mi se arată ochilor, însă reversul va urma și el...lungile nopți de insomnii sau dimpotrivă, scurtele nopți în care trag disperată de-un vis efemer să nu se stingă, să nu dispară în neant, așa cum au făcut restul, îmi devine un companion de lungi călătorii spre destinații rătăcite... E o încercare de om nebun a transforma perisabilitatea în perenitate, dar în avântul inconștient ce mi-l asum cu atâta ardoare,

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni

.....
În permanentul meu vid nu-mi rămâne altceva...îmi datorez existența, ce-i drept ușor muribundă, acestor lungi nopți în care doar un vis are puterea unui șah mat. Mă aflu de mult timp în postura incapacitații de a discerne între ceea ce ar trebui să fiu și ceea ce am ales să fiu dar luciditatea unor trăiri atât de confuze, mă aruncă, mă rastoarnă, îmi schimbă până la saturație configurația internă în care mă zbat să supraviețuiesc.

Începe sa devină istorie, o istorie căreia îi sunt atribuită involuntar... în care nu aș putea descrie nenumaratele trăiri pe care le simt... poate mă aflu încă sub efectul anesteziului însă este cert faptul că nu-mi pot supraviețui mie. Mă încapațânez să trăiesc prin vitralii colorate dar de fiecare dată cand eul mă provoacă la confesiuni, mă simt pustiită, mă simt propulsată dincolo de cele mai extreme limite ale tumultuoasei firi omenești...și totuși de ce fug? Ce am de ascuns? De ce nu mă pot purta pe cele mai întinse si înverzite câmpuri ale veșnicului meu albastru? Resorturile ce încă mă leagă de rădăcinile sinelui meu par din ce în ce mai obosite, parcă din ce în ce mai abulice, mai apatice..Mai pale... și în ciuda acestora continui să zâmbesc cu o idee mai artificial pe zi ce trece... sezualele linii ce formau un zâmbet inocent cândva,par acum vulgarizate, par ușor mașinizate, se pare că întreaga mea ființă își refuză originile...

Decorând sentimente nocturne

M-ai lovit ca trenul de ora 2, trecând rapid cu urme de regrete pe lângă mine, dar trupul tău destinat pieririi nu m-a oprit să nu-ți mai rezist. Lovindu-mă, m-ai rănit iar rănindu-mă mi-am murit, murindu-mi, sufletul obosit mi-a ajuns în lumi utopice, în lumi în care egoul meu s-a dezintegrat, în care eul tău îmi supraviețuiește cu reacții nestrămutate. Prezența ta m-a dezgloit, iar plimbându-mă prin proximitatea spațiilor tale, mă simt tot mai goală, ecouri ale trecutului demult uitat încă răsuna într-un gang părăsit de efemerități.

Cred că încep să înțeleg sensul sintagmei ‘noaptea este un sfetnic bun’...prinde contururi atât de evidente, atât de clare atât de....dar atât de atotcuprinzătoare...în parte mi-e frică, dar oare nu este o frică disimulată? Oare nu-mi este frică de a înfrunta propriile temeri cu care mă bat de-o viață încoace? Oare am făcut decizii corecte și nu m-am afundat în nimicul ce-l condamn atât de crud ? îmi limpezește atât de acurat gândurile,acest întuneric iar sentimentul este atât de profund încât mă tem că nu voi mai beneficia de o astfel de oportunitate. Odată cu crepusculul mi se adancește și personalitatea melancolică și pare cicatrizată de secole în trupul meu efemer....e atât de desăvârșit și mă definește atât de perfect încât ai crede că-i un fapt divin...ma mișc în timp cu muzica ce-o ascult si rezonez la aceleași culori cu stările ce-mi penetrează fiecare nerv al unei minți adolescente patologice.... Mi-aș dori să-mi aflu secunda lângă tine, mi-ar plăcea să-mi vezi perspectivele afundate în abisul ăsta rotund, în abisul ăsta ce așteaptă cu atât devotament dezgolirea mea..mă vrea acolo, prinzând rădăcini în semințele

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni

perisabilității sale, acolo, în esența lui, în ființa lui. Nu mi-am imaginat niciodată să mă daruiesc unui astfel de neant inefabil, unui astfel de vid saturat de imagini și peisaje stropite cu doze mărunte de otrăvă... Mă fascinează și n-ai idee că motivul ești chiar tu...că-n originile tale te aflai în ținuturi împletite cu fire de aur, iar pe măsură ce m-ai abandonat unei lumi reci și putrede, ai ars și te-ai transformat în cenușă aflându-ți ținutul de veci în abisul centrului meu, în care forțe se duelează spre a-și disputa locul de drept .

...nu știu de ce zambesc, și-ai lăsat părți moarte în fragmente vii din organisme pline de viață și farmec și este remarcabil că încă nu apelez la operații estetice spre a te elimina definitiv din toată natura mea..este posibil să te mai vreau încă.

Însă este posibil totodată să mă abandonez ție, dar prototipiul puternic de om pe care mi-l coloram în minte, nu m-ar lăsa, sunt coji ce se desprind din laturile colțuroase ale sufletului meu atunci când sunetul numelui tău pătrunde prin bariere ce n-ar lăsa urme de tine încriptate în el...ce se va întâmpla când și ultima coaja se va desprinde iar tu vei pleca din nou? Pentru că nu ai capacități protective atât de instinctuale...și cât aș vrea să ai..pentru că dacă ai avea, n-aș mai avea nevoie de nopți și cuvinte, pentru că tu faci cât Universul, pentru că tu ești Universul iar simpla ta divagație îmi perturbă mecanismul atât de fragil. Visez la ziua în care mecanismul meu va funcționa pe baza fuselor mele proprii, va acționa conform normelor impuse de mine prin tine...

Observi? Ești peste tot...îmi este dor de tine, dacă cumva, ceva din toate acestea ar ajunge la tine, dacă prin unice mijloace posibile ai reacționa cumva fluxurilor mele, doar dacă ai reuși pentru o secundă la inerția în care viețuiești și mi-ai oferi o pistă de posibilități care s-ar rezuma într-un final la înecarea mea cu vise prăbușite și îngeri căzuți, mi-ai reda visul de a trăi...de a idolatriza viața cu toate gropile adânci ale ei...doar dacă ai auzi spre ce hăuri

ȘTEFAN NEMECSEK

îmi strigă sufletul și doar dacă ai vedea un copil blonduț care a aterizat într-un ținut mult prea tristuliu pentru culorile din el, probabil ai ști c-ai lăsat o inocență de copil rătăcită prin mlaștinile pesimismului tău atât de caracteristic..

Intre oglinzi paralele

Sunt crâmpeie, din trecutul ce odată îmi aparținea, care îmi produc o stare de melancolie adânc cicatrizată în inima mea...asta se întâmplă în zilele bune, căci în cele rele, strigătele mele disperate spre a recupera un infinit pierdut, par derizorii. Astăzi s-a dovedit a fi o zi proastă. Nu este singura zi care îmi dovedește că strigătele spre o lună ce nu ascultă, sunt predestinate pieririi..și totuși, în avântul meu de a recupera un trecut ireversibil, fac neinspirata mutare de a mă refugia în cenușa amintirilor lui. Mă întreb dacă voi fi mereu captivă într-un univers perfect rotund cu temelii de amintiri, lacrimi și sufragii?..căci uneori simt că lupta cu realitatea începe să se îndeparteze de ceea ce numesc eu real, începe să se subțieze și să dispară undeva în neant..întocmai ca un fir gingaș de ață, care se zbate presiunii de a se rupe, se îngustează și-apoi dispare spre goluri eterne...

Se rupe....ruptă mă simt eu din toată această lume contingentă, din această lume în care totul este aleatoriu, în care previzibilul ia chipul imprevizibilului, în care oamenii, căci ei sunt principalul motor care pune în funcțiune milioane de minți rătăcite, zeci de milioane de inimi frânte și-apoi cârpite, miliarde de oameni construiți grotesc, preluați parcă din operele celeste ale lui Dali, devin pioni labili pe-o tabla de șah ușor șubrezită de sentimente contradictorii, devin entități rătăcite în deșert, naivi infailibili ce caută măreții și adevăruri în locuri destinate evaporării suflului sfânt din ei.

...simt cum mă sfâșie trecutul, îi simt colții animalici ce par

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni

sa reducă la zero orice zvâcnire a focului meu interior. Îl simt năpustindu-se asupra mea, preluându-mi tot ce vrea să fie real în mine..mă lasă vulnerabilă în prezența sa. In prezenta sa sunt alta, existența lui este cea care face să-mi vibreze sufletul amorțit ,scăldat în stări de angoasă căci este amorțit fără trecut... este letargic și agonie și cu toate acestea mă fascinează . Mă surprinde într-o manieră inefabilă l...este aici, dar in câteva clipe poate dispărea undeva la cei mari reci poli ai inimii mele, mă controlează atât de puternic încat armele mele de luptă s-ar rugini la răstimpuri însă poate renunța atât de subit la luptă încât aş crede c-am câștigat, că am caștigat una din miile confruntări cu propriul eu. Cateodată simt ca ma lupt cu mine, adesea ma privesc în oglindă și nu văd pe nimeni, câteodată vad doar o umbră..o umbra ce-mi aparține cândva, într-o primăvară în care purtam cu nonșalanță zâmbete de diferite culori. Acum însă, e altceva...

...e altceva deoarece, până și umbra mă doare, mă doare o prezență claustrată, mă doare prezența unui nimic existent, mă sfâșie starea de perpetuă diminuare a sufletului, eu mă sfâșii pe mine. Eul meu mă deranjează. Versiunea mea pictată în culori calde si stridente, versiunea mea fericită și naivă mă chinuie, îmi dizolvă parcă fiecare flagel al neuronilor, în fracțiuni de secundă de travaliu... Singura certitudine a acestei lupte ce se dă în interiorul meu, este că nu mai pot fi eu, ego-ul personal mă refuză, respinge cu o tărie exacerbată orice fel de legătură cu vechiul eu...trecutul mă renegă, prezența mea mă doare.

Introspecție

Unde vi-i răbdarea? Mă-ntreb după secole de așteptări în van, prin ce hățișuri nestrăpuse de ingenua lumină a apusului covârșitor s-a ascuns? Și uite că mă rugam pentru răspunsuri si singurul ce l-am primit a fost un ecou al minții-mi ce pare să mai genereze flu-

ȘTEFAN NEMECSEK

turi colorați, care rătăcesc prin holuri neumblate de gânduri mistuitoare...Tu, copil febril, dezbracat de atingerile pietruite, de sărutul sterp al nimicniciei perpetuee ce te înconjoară, pe unde-ai dispărut? Obișnuiam să te văd, din când în când, atunci când păturile de rouă grea se așterneau în diminețile paralizante ale nervilor mei, însă te-ai ascuns când am încercat să-ți scrijelesc suflul, să ating corzi care încă mai vibrează, să te readuc în prezentul etern pe care-l disprețuiești atât de mult...și mă bucură faptul că ești intact...copil moribund părăsit de emprenta sălbatică a exteriorului, abandonat de orice fel de simțire de ordine austeră...

Te-am găsit însă simt cum timpul mă urăște, simt cum mi te îndepărtează...căci dacă am nevoie de ceva, tu ești elixirul ce mă aduce-n planul vieții, pentru că licorile contaminate de cuvintele lor profane, mi-au secătuit sursa de a respira în interiorul unei societăți deficitare în arta percuției.Cum răbdarea lor a dispărut spre eternități demonice, tu, copile, rătăcit prin Grădina Edenului, tu ești morfina mea...așa că dă-mi mâna, și pășește cu mine spre viitoare iluzii improșcate cu doze de realism...dă-mi mâna și ajută-mă să le supraviețuiesc lor și supraviețuindu-le lor, să-mi supraviețuiesc mie.

Am tot încercat să răspund vieții, lovindu-mă de problematici ale vechilor înțelepți, însă viața nu mai întreba...ști, cred că și-a pierdut și ea răbdarea. Nu mai suflă așa cum m-am obișnuit, nu-mi mai trimite porumbei la vitraliile sufletului atât de gotic proiectat, dar atât timp cât tu încă zvâcnești din prea mult frig, pentru că te-ai conservat printr-un mecanism puternic în adâncurile mele înghețate, nu-mi este frică. Știu ca ocrotindu-ți conturul fragil și oferindu-ți căldura brațelor de care ai atâta nevoie, vei ieși la iveală, iar atunci vom putea păși împreună, incinerând tăblița imuabilă asupra căreia Timpul și-a satisfăcut ordinele.

Știu că un înger pur, pierdut m-ar reda mie, mai știu că un copil neatins de ceasurile contingente ale lumii în care se zbate să nu

trăiască, m-ar reda societății căreia îi aparțin, dar trebuie să-mi continui drumul la fel cum Sisif s-a încăpățânat să le trăiască zeilor ce l-au blestemat, trezindu-mă din mecanisme defensive pe care creierul mi le joacă atât de perfect. Și tu ți-ai pierdut răbdarea de a mă aștepta să-ți vin în ajutor, și hotărât, mi-ai părăsit reveriile și te-ai convertit într-o himeră ce-mi bântuie părțile capabile să viseze...și-acum negăsindu-te te caut, iar căutându-te, te pierd mereu...

Negurile convertirii mele in Om

S-au adunat și Cosmosul și florile și Providența spre a-mi insufla din tainele vremelniceii căreia îi supusă... Cred că aripile angelice ce le-am primit în dar de la Tine, sub care s-au adunat milenii de trăiri într-o suflare, s-au fracturat în timp ce cădeam, zgâriindu-mă de marginile abisului atât de domol arhitecturat, de buruienile crescute într-o demnă armonie peste îngeri propulsați dincolo de cele mai sfinte culori pe care le-aș putea vedea în creațiile lui Picaso. Mi-ai împletit părul în cele mai ispititoare vulgarități cunoscute și frumos m-ai alungat din raiul perenelor instincte ale mele...Iată cum m-am născut, din povești și mituri de care praful a uitat, din cuvinte rostite de făpturi înaripate.

În amurgurile trufașe pe care mi le rezerv, nu-mi doresc decât să mai simt în afara organelor mele. Mi-ai pecetluit mugurii gândurilor ce stăteau inerte împăienjenate în afara mea și mi-ai ucis respirația ce absorbea asemeni unui adict, marea neîntinate din sacralitatea atât de inefabilă a acestor nimfe. Dar totuși, pătura umanității pe care mi-am cedat sublimatele-mi aripi, neantului, mi-a oferit diademe din crenguțele lor mult prea insignifiante, răsucite la răstimpuri cu câte-o floare a maiestuoziității lor perisabile.

Nu e așa cum spun ei..mi-au intrat la suflet aceste creaturi bipede și prea puțin raționale...mi-au căpтуșit interiorul ce sângera

ȘTEFAN NEMECSEK

din prea multa inocență, mi-au confecționat veșminte din culori atât de puternice încât sunt prea fragilă doar spre a le purta în văzul tutu-
ror. Și totuși mana pe care ei mi-o oferă ca hrană a sufletului este
continua căldură ce-mi cauterizează rănilor suferite în urma transcen-
derii mele mult prea apatice, mult prea sălbatice... Cârjele voastre ce
mi-au adăpat mintea și brațele voastre ce mi-au hrănit sufletul, m-au
ajutat să mă ridic...după ce răpusă, am zăcut pe-acel pat de copaci
înroșiți, de miresme florale, de sunete ce diminuează treptat orice
stimul de sorginte nefirească... Cum poate pianul ce-mi atinge cu
atâta măiestrie ființa să ia forma acestor mici viețuitoare gingașe,
arătări simpatice ce-mi ciripesc și ultima secvență dintr-un eden
pierdut? Spune-mi cum e posibil să-ți prelingi ceara fierbinte asupra
aripilor fracturate ale unei creaturi atât de sincere, ale cărei mesaje
nu le poți decoda prin simple înțelesuri? Spune-mi cum ai reușit să
găsești cheia ce deschide universuri ascunse în spatele coastelor
mele? Mai spune-mi, te rog, cum ai reușit să gravezi pe-a mea um-
bră cuvinte ca Memento Mori ?

Prin ce mijloace ai hotărât TU, că fracțiunea de secundă ce
mă leagă de tot alaiul tău mistificat s-a frânt și ea, încercând să rezis-
te opulențelor tale injectate? Și-am lăsat mușchii ce mă înălțau la
tine, pe-același pat acum glorificat prin putreziciunea sa, ca un ră-
mas-bun...căci frecvențele tale nu mai pot penetra un spațiu atât de
neatins de Tine, atât de naiv...

Requiem

Sunt oameni cărora nu le vom putea surpa nicicând adâncimi-
le abisale ale minții și sentimentelor..Eșecul incapacității noastre de
comunicare ne face să-i adorăm cu atât mai mult cu cât ei devin en-
tități misterioase de neatins. Aura de-un negru roșiatic ne strapunge
pulsul inimii, vocea ne resusciteaza fiecare grăunte de pământ ce a

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni

fost aruncat asupra noastră...resuscitează orice fragment sterp de a arunca fluxuri albastre. Plutind pe valuri de melancolie ce rezonează într-un spațiu utopic, tind să mă răsfrâng asupra celor mai putrede fragmente ale unei vieți anterioare...până și sărutul Tău a început ușor să prindă contururi lacrimale... N-ai obosit să grădinărești printr-o minte obscură?...

Mă adresez celor mai sincere acorduri ale tale...prin infinitul rezonanței lor s-a întâmplat să-mi pierzi chipul? Sau poate că romantismul tău m-a ucis...și atunci de ce trăiesc?

În timp ce pașei pe poteci ale unui eu de mine necunoscut, vocea ta își încripa requiem-uri permanente în haosul putrezit al ființei mele. Cuvinte alese, mâini tremurânde, expresivitate incredibil de perfidă, limbaj străpungător de romantic și ochi ai unui alb infinit...pe ce alei abolite de timp cutreierați? Cărei creaturi grotești aparțineți? S-a întâmplat să-ți lipsesc? S-a întâmplat să-ți mori ție?.. de prea multă perfecțiune albastră? Și s-a întâmplat să duci la bun sfârșit o arie din muzica mâinilor tale?...

Și-n zi de azi, 'TU' produce vibrații și războaie de eternitate uitate în mine, și-n clipa de azi, 'TU' mă trezește din letargia sufocantă a amintirilor tale...Simfonia solemnă a sunetelor corzilor tale mă pierde în vârtejul amețitor al lui 'TU'..mă pozezi în cel mai înalt turn al idealurilor mele, mă ții captivă într-un orizont ce încetează a lua forme umane..însa cum ar putea să-mi fie dor de banal, de comun când te am pe cel înalt catarg al Visului meu? M-aș abandona ție, lăsându-mi umanitatea îngropată în imaginile vântului trecut... Fii ori ai neantului...vă veți mai regăsi cândva în proximitatea undelor mele? Cum poate Dumnezeu să sufere atâtea rugă poleite ? Câte toamne te-au vazut trecând..și câte veri își doreau poposirea ta pe vecie..?

Tratat de descompunere

De ce încerc să te fac să zâmbești când eu însămi nu sunt capabilă de a încorda mușchi primordiali ai infinitului fermecator ? Vreau să te tratez de sus dar eșuez în a-mi da seama cât de scundă e lumea asta...nu suntem decât minți fulguratice în sclipirea iminentă a morții soarelui. De ce aș vrea să zâmbesc și să mimez disfuncții ale unui sistem biped atât de grotesc ? Râd si n-aveți voi idee cât de stângaci vă este raționamentul, cât de amputate vi-s organele care ar putea să simtă în alte dimensiuni, cât de secționati vi-s nervii spre a mai putea simți ceva din exteriorul lumii blestemată în care vă petreceți de jumătate de secol și ceva dezgustătoarele obiceiuri, potențiale vieți...

Nu mi-am fost de ajuns mie, cum ai putea crede că tu îmi vei fi de ajuns? Cum ai putea comite naiva eroare de a crede că ‘de data asta ar putea fi altfel’. Încă nu mă cunoști? Încă nu ți-am trasat finele linii ale trecutului ce-l vreau atât de adânc cicatrizat încât mâine să fi dispărut pentru totdeauna? Ce n-ai intelege? De ce vrei să te permanentizezi alături de mine? Nu ai înțeles până acum că nu vreau oameni, că aceste făpturi își extrag seva din sacrul tău și-apoi te lasă cu fărâme de vise într-o mână și-n cealaltă cu bucați anatomice din tine..că sunt doar niște piese atât de inutile într-un ținut mai inutil decât vremea sa? E ca și cum m-aș adresa mie în fiecare noapte, cu excepția aceloră când orologiulîmi încriptează ecouri atât de adânci încât tind să cred că sunt scoasă din timp...dar asta face parte dintr-un cu totul alt interval temporar decât cel destinat neantizării fiecărui suflu al acestor bipezi.

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni

Nu simt în dimensiuni zadarnice, nici nu îndrăznesc să sper prin prime colorate...nu-ntelegi că implanturile metalice ce mă sprijină în lumea voastră se degradează treptat?...că undele specifice inutilității voastre sculptează metalele din mine atât de perfect, atât de armonios încât tind să mă dezechilibrez și să mă afund în hăul celor mai putrezite fantezii ale voastre?

Nu știți să gândiți în nuanțe afective, vi se usucă seva în timp ce încercați să luați naștere, iar labirintul sufletului vostru e parcă cu o doză mai adânc, parcă mai greu de descifrat, de decodat. N-aș putea interpreta sentimente cu un scop dar aș iubi la cealaltă limită a extremului, într-un van inefabil. M-aș dărui neantului cu toate deformările sale, cu toate lipsurile ce-ncearcă să le ascundă, dar sunt deficitară în limita pozitivă a acestuia. Pipăi crâmpieie de trecut care îmi absorb citoplasma și mă lasă moartă în fața oricărui stimul de ordine albastră. Simt că mă pierd, dar știu că pot viețui, ating utopii uitate de vreme, dar la polul opus, sunt aruncată în infernul celor mai sincere vibrații.

Încă nu sunt sigură dacă un cer mi-ar fi de ajuns să respir... doar dacă ai ști cât de dificil este exercițiul respirației...N-aveți voi idee, făpturi muribunde, demne de cel mai crunt dispreț, cum este să inspiri fluxul atât de contaminat cu câteva grame de perspective redundante pe care le emiteți la cel mai scurt reflux al vostru, la cel mai mic răspuns pe care il emanați...

Elena JALBA

Cls. a XI-a „A”

Liceul Teoretic „Grigore Vieru” satul

Borogani, Republica Moldova

Prof. de limba română: ELENA SAVITKI

Mama

Ochii mamei cei senini
Ei mereu se duc si vin
Cind cu lacrima in poala
Dar mereu pleacă la scoala
Casa mereu o asteapta
Sa asculte a ei soapta
Sufletu-i curat mereu
Ca preabunul Dumnezeu
Eu pe mama o iubesc
Si mereu o pretuesc
Pe pamint cit va trai
Eu mereu copil voi fi.

O iubesc enorm de mult pe mama mea ea e soarele care imi lumineaza fiecare clipa si e ingerul care imi vegheaza somnul si gindul.....e viata mea!!! O iubesc!!

Acasa

In lumea asta toate-s
 atit de trecatoare
In viata asta cruda
 nu-s toate incintatoare
E greu cind esti departe
 de casa de cei dragi
De nukul de la poarta
 si de-al padurii fragi
Te-e dor de a mamei
 lacrima curata
Ti-e dor de tata ce mereu
 cu dor te asteapta
Casuta lor in vale
 mereu va suspina
Si pe odorul ei
 mereu v-a astepta
Va astepta sa vie
 cu dor ca s-o mingie
Si poate incetisor
 v-a trece al ei dor
Si asteapta si nepotii
 de la odorul drag
Sa vina fericiti
 si sa se joace-n prag
Bunicii sa-i sarute

ȘTEFAN NEMECSEK

sa-i mingie cu dor
Cu lacrimi ei sa vada
pe cer se leagana-
Un nor.

Iubirea

Ce grea e asteptarea
La margine de drum
Ce sfinta e chemarea
Cind sufletu ti-i scrum
Iubirea este sfinta,
Curata in veci v-a fi
Oamenii perecha
Sincer di-or iubi
Invata a iubi
Iubeste cu putere
Invata a trai
Si dragoste a cere...

Sfinta Rugaciune

O Doamne! eu tie ma inchin,
Cu adinca umilinta
Ma iarta caci pina acum
Eu nu am avut credinta
Caci daca bucurie eu aveam
De ce sa-ti multumesc?

Pacate nu mi se pare
Ca am facut prea multe
Dar am eu dreptul de a judeca
De am sau nu pacate?

Doamne eu tie ma inchin...
Cu adinca umilinta
Asculta ruga mea te rog
Ce-i spusa cu credinta
Ajutane sa ne iubim
Sa ne ajutam ca fratii
Si fă-o Doamne pentru noi
Daca nu pentru altii...
Au suferit bunicii mei
Cumplite vremuri grele
Batjocoriti de soarta
Si bintuiti de rele
Imprastie in lume pace
Credinta, bunatate
Si poate un pic mai mult
Mai multa sanatate...

Felix NEGOIȚĂ

Clasa a XII-a A

Prof. de limba română:

CIUNGAN FILOFTEIA

Scrisoare pentru un damnat

Oriunde mergi, cei din jur vor să te urmeze. Ai un impact foarte mare asupra celor de lângă tine și nici nu îți dai seama. Ești un lider înnăscut. Oamenii ajung să aibă încredere în tine fără să își dea seama. Oricine găsește în tine un prieten de care se atașează instantaneu. De aceea, nu te mai pot lăsa să exiști. Ești un pericol pentru lume și pentru tine. Ții în tine durerea a o mie de suflete care zbiară pentru eliberare. Oriunde calci, cari acea durere cu tine și riști să o transmiți altora. E un miracol că încă nu ai decedat. Legăturile pe care le-ai format cu ceilalți sunt singurele lucruri care te mai țin în viață. Ești mai mult mort decât viu și totuși ești mai puternic decât am fost eu vreodată. Înțelegi de ce trebuie să fac asta? Înțelegi de ce cazul tău unic este o amenințare la adresa a tot ceea ce prețuim mai mult? Poate, peste mult timp, va înțelege. Dar până atunci trebuie să creadă că a fost vina mea.

Motto: It is not our abilities that tell us who we are. It is our choices.

Ordinul Ponegritorului

Îi era destul de greu bătrânului să meargă, chiar și ajutat de sceptru. Simțea că i se apropie sfârșitul pe această lume, așa că dorea să vadă pentru ultima dată Nilul. Stătea zâmbind în bătaia vântului ce se juca cu pletele și hainele sale.

Vizualizându-l pe bătrân, preoții din templu se uitară unii la alții apoi se întoarseră către omul cu cap de berbec din spatele lor. Observând ca acesta încuvințează, unul din proți îi spune altuia: “A fost decis. Adu Cartea Ieșirii la Lumină.”

Bătrânul constată că îi dispăruse umbra. Închise ochii și încerca să-și aducă aminte cum îl cheamă. Nu reuși. Nu mai avea un nume. Inima îl lăsase, apoi sufletul abandonează trupul. În același timp, în alt colț al lumii și dublul său murise.

Preoții luară trupul de lut modelat de Khnum și îl așezară pe masa din piatră.

“Ib!” Strigase omul cu cap de berbec. Apoi un preot aduse o inimă, sediul gândirii, și o introduse în toracele de lut.

“Shut!” Altul aduse o umbră și i-o atașase.

“Ren!” Altul strigase un nume și îi oferii o identitate.

“Ba!” Altul aduse un potir cu praf de aur și suflă peste trup, oferindu-i suflet.

“Ka!” Altul scrisese pe un pergament trăsăturile viitorului om și opusurile acestora.

Și așa continuitatea vieții era asigurată.

Dialog cu un profesor

“Ești absolut sigur că vrei să urmezi drumul ăsta?” mă întrebă el.

Eu, neștiind perfect la ce se referă, i-am răspuns un răsunător “Da”.

“Îți va fi foarte greu...”

“De ce, profesore? Nu sunt intelectualii condimentul acela esențial care dă gust lumii noastre?” veni rapid întrebarea mea.

“Ba da.” Oftă. “Dar pe măsură ce ascenzi pe plan intelectual, îți va fi din ce în ce mai greu să fii fericit.”

“Vreți să spuneți că inteligența îți blochează calea către fericire?”

“Da” răspunse el cu o privire tristă.

“Cum?”

“Îți vor dispăcea cei care sunt sub tine pentru că nu vei putea comunica cu ei. Vei fi din ce în ce mai deranjat de imperfecțiunea lumii. Pe scurt, vei deveni un străin printre ființe pe care nu le mai recunoști...” Urmă o lungă tăcere, după care continuă: “Un deșert plin de chipuri fără suflet...”

Despre Condiția Geniului

Cu siguranță, pentru mine, cele mai fascinante creaturi ale lumii au fost mereu geniile. Ceea ce face subiectul și mai interesant este multitudinea de teorii cu privire la ce anume înseamnă să fii genial. Ce mare păcat că noi muritorii de rând nu vom putea ști niciodată cu exactitate ce presupune asta. Suntem blestemați să speculăm despre ceva ce nu vom înțelege pe deplin și totuși o facem pentru că stă în natura noastră de curioși. Pentru că am fost martori la

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni

orchestrațiile geniului și suntem cuprinși de dorința de a diseca și analiza, de a vedea ce stă în spatele unei astfel de orchestrație.

Prima trăsătură care se arată celui ce studiază viața marilor genii este incompatibilitatea cu lumea contemporană, incapacitatea de a se adapta mediului înconjurător. Asta pentru că un geniu vede lumea diferit. Este un autist care nu vrea să iasă din domeniul operei sale. O vede peste tot, în orice și raportează totul la ea. Nici cel mai puternic concurs de circumstanțe nu poate să despartă un geniu de arta sa – este aproape ca și cum legile universale nu i se aplică. Este singurul lucru de care are nevoie și singurul lucru pe care îl vrea. Din acest motiv mai niciunul nu a dezvoltat relații inter-umane foarte puternice. Pentru că cei din jur nu văd ceea ce vede el, iar el nu vrea să se obosească cu trivialitățile muritorilor de rând.

Cu riscul de a muta această pseudo-sinteză într-o direcție spiritual-religioasă, trebuie totuși să subliniez că această flacără ce servește drept combustibil fiecărui geniu nu poate fi doar un produs al creierului uman. Suntem nevoiți să acceptăm ca e mai mult decât atât pentru că, de multe ori, opera unui astfel de om este una care țintește drept spre sufletul tău. Nu este doar o inovație și atât. Starea de spirit pe care o am de fiecare dată când ascult o simfonie de Beethoven sau când citesc o sonetă de Shakespeare mă face să cred că aceste exemplare luminate au fost alese de însuși Marele Demiurg.

Un lucru important de care trebuie să ne ferim este presupunerea ca un geniu este o persoană cu un foarte ridicat nivel de inteligență. Acest lucru este absolut fals. Inteligența nu are de-a face cu sciliprea genială pentru că se alimentează din mai mulți factori precum: capacitate de analiză și sinteză, putere de înțelegere, capabilitate de rezolvare a problemelor, cultură generală, număr de circumvoluțiuni samd. Pe când geniul este o singură trăsătură compactă și auto-suficientă care se alimentează doar din ea însăși. Reprezintă mult mai mult decât simpla inteligență (asta nu înseamnă că o anu-

ȘTEFAN NEMECSEK

lează). Este o calitate nativă, nu construită prin frecventarea școlilor și autoeducare. O altă importantă diferență este că omul ce posedă această flacăra nu își propune simpla supraviețuire a vieții biologice, cum face omul înzestrat cu inteligență, ci își propune nemurirea. Culmea e că și reușește.

În concluzie, eforturile noastre de a obține o înțelegere completă sunt strivite de amploarea subiectului. În orice caz, asta nu ne oprește să aspirăm la așa ceva, să studiem, să încercăm. Putem avea certitudinea finală că geniul reprezintă un exces de talent, iar oamenii ce îl posedă sunt acei oameni cu puterea de a schimba lumea.

Unde a indicat Luopanul

A fost un moment de iluminare. Răspunsul nu a venit brusc, ca un fulger. A sosit mai degrabă precum o pană ce coboară lin din cer și se așează pe capul tau. Când lucrul ăsta se întâmplă, știi că nu greșești, deoarece simți că nu este un entuziasm adolescentin și stupid. E mult mai mult, astfel începi să vezi clar. Te umple un val de recunoștință, ceea ce e și normal: etapa cea mai dificilă din proces a fost depășită. Îți este mult mai ușor să-ți urmezi drumul, acum că ai văzut unde trebuie să mergi.

În perpetua lor frică de moarte, oamenii nu își dau seama că existența fără niciun scop este mult mai rea decât orice formă de deces. Dacă nu ai nimic de făcut, de ce ești aici?

Atunci, am început să cred în ceea ce credea el. Misiunea lui este acum și misiunea mea. Visul lui a devenit și visul meu, iar vocea lui a devenit și vocea mea.

Am fost incredințat să găsesc răspuns la întrebarea lui. Și am reușit...

O lente, lente currite noctis equi

O slowly, slowly run you horses of the night

Cel mai rău lucru la acest val de întuneric este că doare. Doare probabil mai intens decât orice altceva.

Eu știu cum este. Am experimentat durerea, dar am avut norocul de a fi salvat.

Este ca și cum în neant, o siluetă se materializează din lumină și stele și îți întinde mâna. Apoi vine alta...și alta...și alta... Le dai mâna, iar ele te trag din întuneric și îți zâmbesc.

Apoi mergi și îi salvezi pe alții.

Amor vincit omnia.

Moștenirea lui Faust

Încerc să-mi opresc sufletul să tânjească după acel lucru. Dar nu reușesc. O inimă ca asta ce dorește din răspuțeri un singur lucru nu poate fi negată, respinsă ori înlănțuită.

Este o obsesie care a tulburat omenirea încă din cele mai vechi timpuri. Un concept care a transcens imortalitatea.

Mereu au fost scriitori care au încercat să arate consecințele, la fel cum mereu au fost oameni care l-au vânat pe Nosferatu. Totuși, asta m-a alimentat, în loc să facă contrariul.

Cum poate un muritor să viseze la o caracteristică pe care nici Divinitatea nu o posedă? Știu că e imposibil. Că nu are rost să sper. Că e în natura Existenței de la geneza ei. Iar această conștientizare a neputinței e lucrul cel mai trist. E ca și cum suntem blestemați, ținți prizonieri în cutia Pandorei. Dar oamenii nu învață...așa că mereu vor fi cei ca Faust care vor căuta să știe și să facă mai mult decât este posibil...

Metamorfoza

Stăteam și mă uitam la ea. O contemplam. Auzeam ce spunea, dar nu ascultam cu foarte mare atenție; nu mai era nevoie. Mă holbam efectiv la chipul ei și mă întrebam cum de l-am putut găsi atrăgător. Nu mai avea nimic frumos. Felul ei rudimentar de a gândi, de a privi lucrurile și a se exprima șterseseră parcă tot ce mi-a plăcut și o priveam cu dorința de a mă îndepărta de ea. Era pur și simplu abjectă! Nu mai voiam să am de a face cu asemenea persoane.

Dar ea fusese așa mereu, ceea ce însemna că înstrăinarea mea se produse în urma unei schimbări survenite în mine.

Un singur lucru auzeam în capul meu. Un ecou, o șoptă disperată: Ce mi se întâmplă?

Florentina BALINT

Clasă VI-a D , L.t.-Șc. Gen. Nr 2 Lupeni,

Prof. de limba română:

IOANA ARDEIU

Dreptul la viață

Se spune că nașterea unui copil este o minune, o binecuvântare dar, nu tot timpul viața este ca-n poveste. Cea mai puternică armă împotriva răutăților este copilăria. Sunt copii a căror soartă este grea, copii abandonați în orfelinate sau pe străzi de cei care le-au dat viață, și care ar trebui să-i înconjoare cu dragostea lor, ajung pradă umilinței și abuzurilor. Inocența lor furată le transformă chipul și sufletul înainte de vreme.

Unii dintre acei copii au norocul de a fi adoptați de familia care le oferă dragoste, un nume și un loc în care copilăria lor să zburde spre soare. Dar cuvintele grele și jignirile de care se lovesc în viață, lasă un gust amar în sufletele lor de copii. Copii ca și mine, dar eu mă simt o norocoasă pentru că viața mi-a dat mai multe șanse. Am un nume și o familie frumoasă și iubitoare, dar când mă gândesc la cei care nu au nici măcar un loc unde dormi, mă doare sufletul. Sunt copii care trebuie să lupte pentru drepturile lor, copii pentru care dragostea

ȘTEFAN NEMECSEK

Înseamnă atât de mult, tocmai pentru că le lipsește. Toți suntem copii, indiferent dacă suntem bogați sau săraci, sau de alte naționalități toți avem aceleași drepturi, aceleași îndatoriri, toți avem dreptul la viață și la o familie.

Flori pentru mama

Nu întâmplător primăvara, acest anotimp plin de dragoste, de viață, de frumusețe cuprinde în el sărbătoarea celei mai dragi ființe: -mama.

Dumnezeu mi-a dăruit o mamă minunată și iubitoare. Mama m-a legănat și a stat la capul meu nopți după nopți fără să ia în seamă cearcănele apărute la ochi, și surâzând la fiecare găngurit al meu. Primii pași i-am făcut tot sub privirea caldă a mamei, care m-a ferit de orice rău, binecuvântându-mă cu dragoste ei. Frumusețea sufletească a mamei mele, vorba ei dulce se contopesc cu raza de soare ce binecuvântează cu căldura ei, întregul pământ. Lângă mama mă simt protejată și copilăria mea crește spre viață, ca zborul unei ciocârlii spre soare. Șirurile de ani îmi spun că mama nu mai este tânără dar, eu refuz să cred acest lucru pentru că în ochii mei mama va rămâne tânără și frumoasă ca o floare de primăvară, ca o rază de soare care ar topi toți ghețarii din lume. De ziua ei, o asigur de toată dragostea mea, pe care o exprim printr-o sărutare pe obraz și pe mâna care mă îngrijește cu drag. Nu sunt cuvinte pe care să le adun și prin care să-mi exprim dragostea pentru măicuța mea, prețuirea pentru cele două mâini care m-au crescut. Din tot ceea ce mă-nconjoară, din lăuntrul ființei mele se înalță un șuvoi cald de mulțumire și recunoștință imensă pentru mama mea.

De ziua celei mai dragi ființe din lume, mă alătur și eu cu o floare pentru a-i arăta mamei mele cât de mult înseamnă ea pentru mine.

Destinul meu

Când m-am născut,
Am fost nedorită.
Dar soarta mea de Dumnezeu
A fost pecetluită.
A trimis în viața mea
Două inimi ca să stea,
La căpătâiul meu,
Să mă vegheze mereu.
Părinților le mulțumesc,
Căci cu dragoste mă cresc.
Iar de destinul meu,
Mândră eu voi fi mereu.

Doar tu...

Doar tu , mămică dragă ,
Mă faci să fiu tot bucuroasă
Să zâmbesc cât pot de mult
Numai oamenilor buni.
Tu mă faci să uit de toate ,
Tu , îngerul meu bun ,
Doar tu stăteai la capul meu
Când aveam doar două luni.

Ești o comoară prețuită ,
Ce nimeni nu mi-o poate lua ,

ȘTEFAN NEMECSEK

Doar anii ce se duc ,
Mai pot să stea în calea mea.

Școala

În fiecare dimineață ,
Spre tine merg vioi ,
Că doar tu , școală dragă
Mă-nveți lucruri noi.

Multe învățăm la școală
Sub îndrumarea lor , a profesorilor.
Ei ne învață și ne-ndeamnă
Să fim buni , să învățăm ,
Căci doar așa în viață
Multe lucruri realizăm.

școală dragă , te iubesc ,
și pentru toate-ți mulțumesc.

Mamă...

Nu-ți pot mulțumi-n cuvinte,
Pentru tot ce ai făcut,
Nu pot spune cum ar fi,
Să o iei de la-nceput.

Atunci,când mică eu eram,
Tu, îngerul meu,
M-ai luat așa cum eu eram,

Și-ai plâns mereu la capul meu.

Nici nu vreau să mă gândesc,
La viața fără tine,
Eu voi muri de dragul tău,
De-acum până-n vecie.

Copii pierduți

Nimănui nu-i pasă
Nici celor ce au bani
De cei ce nu au casă,
De ei, bieții sărmani.

Copii loviți de soartă ,
Copii abandonați ,
Uitați de a lor mamă
Uitați chiar și de frați.

Și nimeni nu le-ntinde
O mână de ajutor,
Ei sunt lăsați să moară
De cei ce nu îi vor.

Marinela Roxana DOBRE

Prof.de limba română:

Istrate Cristina

Privesc, iert si uit!

Alerg după umbre în fiecare zi. Le desenez pe perete, apoi le memorez. Ploaia, dulce de vară, îmi da fiori. Privesc din “turnul” meu înalt, cum se oprește pe pământ strop cu strop. Teama de cunoaștere mă macină în fiecare zi, îmi doresc să mă afund într-un somn profund și să uit ceea ce am uitat deja. Când sunt furioasă, sunt pe mine. Niciodată nu dau vina pe altcineva pentru ce mi s-a întâmplat, pentru viața anterioară sau pentru greșelile ce s-au strecurat. Îmi exprim furia în muzică, și fericirea în lacrimi. Mă trezesc adesea după lungi coșmaruri și încerc să uit. Omit anumite lucruri, intenționat. Îmi place să îi pun în dificultate, îmi doresc sa îi chinui.

Mă gândesc la mine ca la un virus prost plasat. Un virus de care omenirea a scăpat răsufând ușurată. Chipurile banale, din amintirile mele, mă fac să mă înfurii, să-mi pierd controlul. Îi văd fața în fiecare zi.

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni

În seara asta am hotărât să nu adorm. Vreau să alung coșmarurile lungi, iar lor nu le pot destăinui. Încerc să mă ascund de mine, undeva în subconștient. Realizez că am rămas singură, și nu pentru că așa am vrut. Tot ceea ce am putea atinge devine intangibil doar prin decizia noastră de a ne detașa de ceea ce suntem. Purtăm în noi toată puterea cuvântului “om” și totuși, unii oameni nu creează doar o clipă de visare de care avem toți nevoie, ci transformă realitatea într-o lume în care aparent nu mai au nici un scop, uitându-i atât forma cât și conținutul în care se simt captivi. Ne dorim să animăm viața, deși suntem animați de ea! Paradoxal, uneori reușim! Este bine să luptăm pentru visurile noastre, dobândind din ce în ce mai multă bucurie și cunoaștere, însă trebuie să știm că de multe ori suntem doar oameni cu visuri și nu neapărat oameni cu visuri împlinite. Nu e o viață perfectă, dar este viața mea. Perdeaua se mișcă agale în bătaia vântului, parcă ar dansa pe o muzică neauzită. O pală, ușoară de vânt intra sfioasă. Îmi mângâie mâinile aspre și arse. O primesc cu plăcere! O îmbrățișez și mă scufund în ea. Nu vreau să mă regăsesc. Vreau să mă uit pentru totdeauna, vreau ca amintirile să îmi dispară și în locul lor să rămână vidul, întunericul. Mă întorc către fereastră. Stropii mari îmi bat ușor în geam. Îi privesc, oarecum surprinsă și fericită. Mă duc cu gândul la apa mării, atât de pură și de veșnică. Este singura veșnicie care merită trăită. Veșnicia mării, eternitatea misterelor veșnice. Mă înclin în fata ploii și în fata zeului care o poartă de atâtea secole pe umeri. În fața frumuseții și măreției ei.

Îmi ascund fața în palme, ferindu-mă de fulgerul ce mi-a luminat camera. Pentru o clipă am crezut că mă va prinde în mrejele lui, că mă va purta în măreția cerului.

Privesc! Cu ochii plini de lacrimi. Privesc, iert și uit!

Doar noi!

“În seara asta mistică pe care-o salutăm,
Încetul cu încetul se țese o poveste”
Frumoasa priveliște mă face să plâng!
Stelele cerului au coborât azi pe pământ!
Nu mai există noțiunea de timp,
Nici lumina călăuzitoare
Suntem doar noi și noaptea asta amețitoare
Nu mai e nimeni ofensat,
Și nimeni lângă noi nu se mai vede nimic
Doar noi!
Pe cine mai putem da vina?
O noapte amenințătoare!
E o noapte mititică, Strălucirea ei e magică
Vraja ei plutește peste tot în jur, ademenește și subjugă!
Ale tale matăsoase atingeri mă fac să înnebunesc
Nu mai exista noțiunea de timp,
Nici lumina călăuzitoare
Suntem doar noi și noaptea asta amețitoare!
Totul în jur e liniște și cald,
Dar inima mea stă tot pe jar!
Privirile noastre se vor întâlni pe-ascuns!
Nu mai există noțiunea de timp,
Nici lumina călăuzitoare
Și nimeni lângă noi nu se mai vede nimic
Doar noi!
Pe cine mai putem da vina?

Parintii

Că e mare sau mic , rătăciți undeva,
Cine n-are părinți nu are absolut nimic
Că e mare sau mic , rătăciți undeva,
Sunt acei mici părinți , îngropați undeva
Și acum , dacă ei , care-au fost , nu mai sunt ,
Ar veni și-ar vorbi să ne spună ceva
Pentru ei n-avem timp că sunt duși, i-am uitat
C-au murit ordonat , într-un veșnic uitat,
Sunt acei dragi părinți , care-i purtăm în pământ
Dacă-n viață au fost , fie răi , fie blânzi
Sunt acei mici părinți , îngropați undeva
Despre voi am mai scris , dragii noștri părinți
Când erați mai fierbinți , când erați văi active
Cine nu are părinti nu are nimic,
Le lipsește un gând , le lipsește un surâs
Cu sicriul uscat ,cu capacul udat
Sunt acei dragi părinți îngropați undeva
Și, probabil , curând , vom simți , chiar vom vedea
Cine-au fost și ce sunt dragii noștri părinți
Vom urla , vom țipa să se-ntoarcă din morți
Cine n-are părinți nu mai are nimic.

Nicoleta NICOLAU

Liceul "Petru Rareș" Chișinău

Prof. de limba română:

Oxana Munteanu

Te-am aflat...

Te-am aflat,
ca pe-un paradis
într-o bibliotecă
cu chip de înger
și-mi păreai
o eternitate.

Impresie

Efrig
și astăzi plouă.
Și-n zgomotul ploii
m-ai învățat să zâmbesc soarelui
care nu iese
din cerul ca o lesne.
m-ai sădit în tine

din priviri
și m-ai ridicat
pe brațe de trandafiri
până-n nori.

Aud cum plouă

Aud cum plouă
și picurii îmi bat în geam
E noapte,
și e târziu

și nu-nțeleg
de ce nu te mai am în mine?
de ce tot neg iubirea mea
în fiecare clipă?

Te simt

E întuneric
și totuși simt
chipul tău
cu ochi albaștri
cum îmi luminează gândul
de copil.

Patricia PĂTRU

Clasa a XII-a A

Prof.de limba română:

CIUNGAN FILOFTEIA

Rugăciune

Prin puterea Ta Sfânta, m-ai salvat!
Ți-am cerut ajutor Doamne și tu mi l-ai dat!
Eram singură-ntr-un colț când Te-am strigat
Iar Tu n-ai ezitat Doamne și m-ai ridicat.

Mi-ai arătat ce-nseamnă să fiu un om mai bun
Tot Tu m-ai ajutat să îmi aleg un drum,
Să pășesc pe-o câmpie plină de Soare
Să nu mai stau acolo, sa vărs lacrimi amare.

Să-ncep o viață nouă cu Tine călăuză
Și doar cuvinte calde să-mi aștern pe buză,
Să-i ajut pe cei care-mi cer ajutorul

Și lucrurilor rele, să nu le duc dorul.

Îți mulțumesc Tată pentru tot ce mi-ai dat
Că mi-ai deschis ochii și m-ai ajutat
Îți mulțumesc pentru toți pe care-i am pe lângă mine
Îți mulțumesc pentru ei, și-ți mulțumesc pentru mine!

Îți mai cer un lucru: prin slava Ta curată,
Ai grijă de-al meu frate, de mamă și de tată!

Contrast

Văd flori superbe crescând pe morminte
Și altele-ofilite pe lângă fântână,
Păsări frumoase cu aripi zdrobite
Și corbi care cântă lent în surdină.

Pământul e considerat
Un colț de rai, un colț de iad
Un mic paradis uitat
Pe care demonilor l-am cedat.

Văd oameni veseli, oameni triști
Și viața asta dură,
Dar noi suntem simpli artiști
Și dispărem în negură.

Bărbatul

Cea mai superbă creație a lui Dumnezeu,
Chestia aia puțin mai înaltă decât un pigmeu...
Plin de cunoștințe și de pasiuni
Talentul său primar: priceput la minciuni!

Atâta bunătate ascunde chipul său angelic,
Și se transformă-n demon când e la-ntuneric
Îl vezi în vis zâmbind, e superb, o raritate
Totul e trist când devine realitate.

Chipul său dulce ca o savarină
Și glasul monstruos ce se-aude în surdină,
Vorbele lui calde și gesturile tandre
Te fac să îți dorești să-l vezi plecând departe!

Pentru el ești în stare de orice sacrificiu
Deși a doua zi ajungi la ospiciu...
Când e lângă tine îți alină durerile
Deși e un magnet viu ce-atrage problemele.

Ochii săi senini când te privește
Și zâmbetul frumos când îți vorbește,
Când îi spui adevărul, zâmbetu-i pălește
Și o scăpare vrea, căutând orbește.

E tot ce îți dorești..
Sau ți-ai dorit cândva
Și atunci când îl ai..
Nu mai poți scăpa!

Lacrima pură

Am să privesc cum de zbați,cum plângi
Cum țipi, cum urlând cerșești îndurare
Și îți jur că în veci tu n-o să mai vezi
Nici urma unei raze de Soare.
Timpul curge,viața se scurge
Acum am găsit alinare,
Prin indiferența ta am devenit
Un om rece,palid și grăbit...
Clepsidra s-a-ntors! Azi nu mă mai doare
Implor toți zeii acum să coboare
Deși nu meriți o judecată-aleasă,
De la zei îți vei primi dulcea pedeapsă.
Pământul se cutremură, apele îngheață,
Nimic nu mai are nicio importanță
Acum vreau să văd dacă faci față
Calvarului ce-l cunosc de-o viață.
Iar plângi, iar te zbați...ești laș!
Hai mai aproape, privește-mă...cu curaj!
Îmi vine sa râd când văd cum ai ajuns,
Însă din nou pe obraz o lacrimă s-a scurs
Nu te privesc, nu îmi pasă, n-am răbdare
Sunt ca un călău, nu ofer îndurare

ȘTEFAN NEMECSEK

O să te lovesc cu amintiri,
Te voi ucide prin cuvinte
Cum mă mințeau înainte,
Poate-o să-ți aduci aminte!

Nu sunt, nu vreau și nici nu par a fi dură
Însă cea mai puternică otravă rămâne tot lacrima pură!

O altă floare

Mă joc cu petalele vieții
Căci viața-i ca o floare
Dacă nu ști s-o prețuiești,
Încet, încet ea moare...

Pe când tu stai fără speranță,
În jur privind cu ignoranță,
Eu sădesc flori în pământul cel uscat
Căci în viață culegi doar ce-ai semănat!

Din pământul sterp iată c-a luat viață
O floare foarte rară, numită speranță,
Ea crește, se-nalță și capătă culoare
Iar eu m-agăț de ea, e singura scăpare!

Speranță și fluturi albi

E din nou frig...Iarna vine încet ținând strâns de mână amintiri. Mi-e atât de dor! Dar nu de tine! Îmi e dor de fericirea pură care îmi inunda inima, de dragostea senină care îmi încălzea inima atât de tare încât puteam jura că voi topi ghețari! Dar au trecut, căci fericirea era doar în mintea mea...cât despre dragoste, nu cred că exista.

S-a scurs timpul și iată că nu mai sunt acea fetiță inocentă căreia nu demult i-ai furat un sărut – am crescut! Inima mea plutește acum pe un val de ignoranță iar tu în viața mea nu ai nici cea mai mică importanță!

Însă așa cum razele Soarelui pot dezmierda chiar și o zi de iarnă, a apărut în calea mea un „el” care-mi face inima să tresară. Nu mai e frig dar totuși inima mi-e bolnavă, are frisoane, se agită și se agață de orice speranță. Acum ador zilele la liceu...fiindcă îl văd pe holuri, dar eu încă tac, pun capul în pământ și-n stomac simt din nou goluri. E ciudat, nu cred că mi-e atât de gol stomacul...căci o armată de fluturi albi e pe cale să ia startul, să mă plimbe într-un paradis plin de lumini uitate, unde orice vis poate deveni realitate!

Dar ma trezesc rapid căci aud și-acum vocea „lui” spunând : „știi că fluturii trăiesc doar o zi pe pământ?”.

Roxana DIN

Clasa a XII-B

Prof.de limba română:

LUCIAN LABA

Misterul unei priviri

Ma-mpart in mii de ganduri
Si pe culoarul noptii
Raman in urma pasii
Sublimelor emotii.

Ma prinzi ca intr-o hora
A gandului furat
Miros de trandafir
Cu dor nesaturat.

Tresar cand aud glasul
Ori iti intalnesc privirea
Scot din maneci asul
Ma contopesc cu nemurirea.

Avem aceeași arma
Ce inunda amintirea
Tu, umbra diafană,
Conturează-mi iar privirea.

Caci mă faci să mă gândesc
Infinit, în veci, la clipe
Ce mă fac să-mi fie dor
Dorind să fie retrăite.

Gesturi simple, completate
De timidele priviri
Imi e drag sensibilismul
Dor imi e de vechi simțiri.

Incoltești în suflet vara
Roditor un an întreg
Gândul luminează seara
Nu reușesc să mă culeg.

Imi e mult prea dor de tine
Și de ochii sinceri care
M-au îndemnat din prima clipă
Să visez cersind visare.

Sunt sigură că-n veci de veci
Nu mi-ai citi gândul ascuns
Că-n suflet și-n gând de femeie
E dificil și greu de ajuns.
N-am trait cât să fi vrut

ȘTEFAN NEMECSEK

Si nici nu te-am privit prea mult
Revino, inger scump si bland,
Cobori din cer iar pe pamant.

Ori vino tu din departari
Sa-mi fii aici mereu aproape
Sau te transforma intr-o stea
Sa stiu ca ma veghezi in noapte.

Prefa-te-n pulbere de aur
Sa-mi fii al inimii tezaur
Ori schimba-te-n vant de desert
Sa dirijezi al sau concert.

In dune este nemurirea
Reinventarea, transformarea
De dulce-ti este retrairia
Tu, umbra ,lumineaza-mi calea.

As vorbi ceasuri intregi
Despre ce e o privire
N-as discuta cu orisicine
M-as sfatui numai cu tine.

Intoarce-mă iarnă în timp

Imi atintesc in miez de noapte, privirea goala in tavan
Ma uit alene catre astre, prefac tavanul diafan
Si ma incearca un val rece, ca al iernii vant polar
Dar glasul-i pare ca ascunde, un ecou usor hoinar.

Zambete roiesc in juru-mi si aud din departari
Chiote de bucurie, ma incearca grei fiori
Cunoscut imi mai e glasul, dar nu stiu de unde vine
E o veche amintire, pentru mine...pentru tine..

Cobor apoi fugind spre focul, ce sa arda n-a-ncetat
Fumul gros isi face jocul, se-apuca de creionat
Hornul il adaposteste, iar a focului lumina
Desi parul imi albeste, ma preface iar copila.

Prinsa-n val de nostalgie, ma asez apoi comod
A Craciunului faclie, imi asaza-n gat un nod
Miros de cetina-mi inunda chiar si cel mai adanc simt
Din semineu par sa se-aprinda , ochii vesnici si cuminti.

Privesc in gol ,trecand prin trupuri, si prin globuri aurii
Imi e dor gandind la Mosul, vreau a mai copilari
Imi e dor de inocenta si de-ai iernii dansatori
De bradut si de cadouri, de ai iernii uratori.

Imi indrept privirea catre geamul mic si straveziu
Vad cum fulgi se prind in hora pana-n ceasul cel tarziu
Imi e dor de vechi miresme, de aluat si cozonac
De bogatia ce-o poseda chiar si omul cel sarac.

Imi e dor de luminite si de brad impodobit
De povesti citite dulcere pan` ce mosul a sosit
Imi e dor de tine mama, si de tine tatal meu
Imi e dor de-o veche iarna, dor imi e sa mai fiu eu.

Sa suiere ca in surdina, al noptii vant ,al zilei cant
Sa vad in brad si-n cer lumina, insufletind decorul sfant
Sa fiu copil pentru o seara, in noaptea sfanta de Craciun
Sa las umbre reci in urma, si sa-mbrac un nou costum.

Focul viu imi lumineaza, fata grea de timp umbrita
Meditez dintr-un fotoliu la tineretea afrodită
Las fulgii mari ca de lapte sa-mi acopere privirea
Ce-mi doresc eu de la Mosul, este reintinerirea.

Intoarce-ma iarna in timp, caci timpul nu vrea sa mai vie
Chipul nu ma mai asculta, si nici firul argintiu
Imi e dor de-a ta magie, si de-al bradului miros
Poarta-ma copilarie pe drumul unde-am mai fost.

De la A la A

Orice inceput incepe prin sfarsirea unui sfarsit
Te grabesti s-ajungi departe si tot tinzi spre infinit
Si travezezi un drum zis viata ce se arata infernal
Tu treci de foc, de apa,ceata, sperand s-ajungi pan` la final.

Dar ce final cand dupa colt pandeste un nou inceput
Plin de mistere si trairi la fel cum e un nou-nascut
Si i-as da vietii jertfa multa si as plati in veci tributuri
Doar sa-mi promita-n asta lume cat mai multe începuturi.

Trecuturile sunt multiple, iar clipa inseamna momentul
Trairii la timp a timpului, in care domina eventul

Pentru un nou început trecutul este elementul
Ce trebuie sa ne dea forta ca noi sa construim prezentul

De la A la A e viata, caci nicio tacere nu-i mai puternica
decat

Setea de viata, unde chiar si in ceata ,apusu-n rasarit
este trecut

Sa accept un A spre Z ar insemna ca sa cedez

Si sa accept ca, in final, eu n-am sa ma reinventez.

Eu ca om voi trai vesnic prin tot ce am lasat in urma

Prin al meu fiu ori a mea fiica sau prin a lumilor cununa

Sfarsitul este neputinta sau setea de a renunta

Dar vreau sa cred ca orice fiinta traieste de la A la A.

Mai stai... mereu se-ntorc

Mai stai...

De cate ori nu i-am spus primaverii

Implorand-o sa se reinventeze vesnic

Trecand granitele iernii.

Mereu se-ntorc ,

Chiar si pasarile care

Lasa impresia-n lungul zbor

Ca sunt vesnic calatoare.

Mai stai..

De cate ori nu i-am soptit noptii

ȘTEFAN NEMECSEK

Care mi-a fost tot timpul cel mai bun sfetnic.
Dar brusc, rasaritul isi arata coltii.

Mereu se-ntorcea si noaptea..
Chiar daca unele zile pareau nesfarsite
Si iesite parca din tiparul numeric
Al celor 24 de ore.

Mai stati..
Copilarie, adolescenta, tinerete,
De cate ori nu v-am rugat
Pe chip pareau s-apara urme, chiar daca v-ati reinventat.

Mereu va-ntorceati
Caci am avut un copil,apoi un nepot
Am devenit educator si asa
Am reusit sa raman vesnic tanara.

Mai stai..
Mama draga, tata drag
De cate ori nu ti-am cerut asta ,Doamne
Si cu toate astea.. n-au mai stat.

Mereu se-ntorceau
De fapt, nici nu stiu sigur daca au reusit sa plece
Caci traiau prin mine,
Iar eu, la randu-mi, eram parte din amandoi.

Mai stai..
Ploaie rece , stinge setea
Caci eu simt cum ma sufoc.

Soarele recerceteaza si arunca iarasi foc.

Mereu se-ntorcea ...
Si ploaia care, dupa lungii ani de foc,
Dadea resurse necesare
Plus un strop.

Mai stai...
De cate ori nu am rugat viata
Dar nu m-a ascultat nicicand
Fiind tot mai fragila ata.

Mereu se-ntorcea
Ma reinventam ori ma revitalizau
Realizarile mele si dragostea celor din jur
Imi repetam nebuniile,
Caci doar asa puteam ramane vesnic tanara.

Misterul unei nopti trecute

Cer sublim,iaz de oglinda
Ma intreb ce adancesti
Zeci de mistere, ascunzi in stele
Tu ,omule, le deslusesti?
Innebunesc nebunii lumii
Gandind la al stelelor mister
Privind adanc coroana lunii
Isi simt prezentul efemer.
Si pare-acum ca s-ar desprinde

ȘTEFAN NEMECSEK

Incet, sufletul de trup
Intreg vazduhul se aprinde
El zboara spre necunoscut.
Ajuns acolo isi intinde,
Palma ce-o deschide larg
Cerul cerne, iar el prinde
Stelute de pe-un vechi catarg.
Strange pumnul cu putere,
Si apoi se uita-n jur
Se teme a nu le mai pierde
Rapid le si ascunde-n san.
In timp ce el se minuna
A alunecat deodat subit,
S-a prins de coltul lunii pale
Punte de stele s-a cladit.
Si-a asezat pasii timid
Peste siragul de margele
Apoi cazut-a in genunchi
Mainile si-a-mpreunat
Multumind celor din ceruri
Ca pe pamant nu a picat.
Ii placea prea mult in cer
Si n-ar fi vrut sa mai coboare
Ochiii i s-au incarcat
Cerand o clipa ascultare
Ar fi vrut aripi sa zboare
Sa ramana-n cerul care
Stele pluteau in zbor leganat
Alaturi de luna sfanta, care vesnic le-a vegheat.
Ar fi mers si mai departe
Prin galaxii sau pe planete
Dar se temea de-al lunii dor

Sau de furtuna de comete.
El nu dorea ca sa tradeze
Plaiul ce l-a-naltat la cer
Caci necunoscutul,fire razbunatoare
L-ar converti intr-un mister.
Ar disparea si n-ar sti nimeni
Ca noaptea a urcat in ceruri
Pe o stea calare-un om
Ai auzii bunicii seara
Spunand nepotilor la somn
C-a fost odata ca niciodata
O pasare jumate om
O stea din ceru-i era casa
S-avea al visului sindrom.
Era vecin cu astre multe
Si la doi pasi de casa sa
Vedea in valuri spumegande
Calea de lapte cum fierbea.
Acum ramane doar un mit
Dar in timp ce povestea
Nepotul a zarit pe geam
O pasare jumate om,
In timp ce-aluneca pe-o stea.

Nimic decât mâine

In tarziul noptii sfinte-mi fixezi privirea in tavan,
Din suflul par ca s-ar desprinde,zambete vechi de un an
Ochii brusci se lumineaza ,in mine corzile vibrand
Inima si ea vibreaza,si ma adanceste-un gand.

Gandul ce ma adanceste, in al iubirii somn profund
E ca el ma amageste, in timp ce alergam pe-un camp
Ma striga si apoi se ascunde, in al ochiului oblon
As dormi o vesnicie, nu m-as mai trezi din somn.

In a noptilor tacere, o divina melodie
Adanceste-al lunii somn, imprastiind melancolie
Imi rasfata somnul dulce, caci te simt si mai aproape
Te-as privi noapte si zi, te-as saruta si zi si noapte.

Nimic decat maine ma mai poate trezi,
Caci am cazut in prapastia visarii,
Si craterul se-adanceste, oricat de adanc pare a fi
Uitand de clipele insingurari.

Am reinviat acum in ciuda intregii acuzari,
Nu am de gand sa mai dau explicatii
Caci pe-a vietii scena, noi insine suntem actori,
Scenariul nu-l vor scrie altii.

Adancita-n visare cum sunt acum, marturisesc ca as dormi pe
veci
Pe marginea eternitatii , tu umerii-mi rasfeti
Eu las capul pe spate, caci ma topesc de tine
Si vad intinsi in spate, munti de fericire.

Vad cum se lovesc in stanci, valuri imense de emotii
Ma uit la tine, te vad, plangi, caci ce e val ca valul trece
Nu te imbeti cu apa rece, esti realist, si ma trezesti
Nu te ascult, cad in visare....sa nu cumva sa m-amagesti.

Eu visez in continuare, te simt aproape si zambesc
Ma prinzi de sold, ma strangi la piept,nu as vrea sa ma mai
trezesc
Imi umbli-n par si ma strangi tare,ca nu cumva ca sa ma pierzi
Eu zambesc in continuare,privind adanc in ochii-ti verzi.

Picături de rouă dulce care-n umbră lumineaza
Se aseaza pe tot locul, soarele s-elibereaza
In mireasma diminetii, amandoi ne imbatam
Dar cand mainile ne strangem, amandoi ne intristam.

Caci e-aproape dimineata, noaptea sfanta s-a sfarsit
Ceasul crud al realitatii, aproape a ticait
Cerule cade trist si stele se opresc din licarit
Caci impunatorul soare tocmai ce a rasarit.

Te privesc ultima oara-n ochii verzi ca un smarald,
Te strig, te vreau ca odinioara, dar ceva s-a intamplat
Ochii verzi de alta data, parca altfel ma privesc
Ca doi ochi de marmura alba,ce sa-i privesc abea-ndraznesc.

Raman blocata, prinsa-n loc,nu pot ca sa mai fac vre-un pas
Te strig dar nici macar nu te intorci,sa vezi ce-n urma a ramas
Si cad rapusa la pamant,ca ruginita frunza toamna
Imi spun ca te-am iubit in gand,dar ma zbat acum degeaba.

Ma trezesc din somnul care, dulce-amar l-am socotit
In adancuri infinite, am iubit, am suferit
Poate-au fost doar aparente,sau poate chiar am murit
Dar si mortii au sentimente, tu ai uitat, si ai fugit.

Noapte buna

Ma constrange o traire a amintirilor trecute
Atarna ceasul lung ca veacul sarutarilor pierdute
Ma gandesc cu drag la tine si la noi dar ce conteaza
Eu am decis sa ies din visul care inca ma urmeaza..

Ma veghezi in orice seara dintr`un colt umbrat de timp
Cand deschid ochii te vad, si brusc incep sa ma alint
E un alint atat de dulce, si totodat` atat de-amar
Cand n`ai simtit cum el se duce, m`ai prefacut vesnic hoinar.

Am hoinarit timp lung in care poate ca ne`am mai intalnit
Iar de tanjeam la sarutare ne saturam doar din privit
Atata dor sadit in suflet, inasa de ce nu`ntelegeam
Cand ramaneam cu al meu cuget , ma speriam apoi fugeam.

Lasitatea in iubire este cel mai nedemn act
Am platit cu preturi scumpe cand m`am lasat si n`am luptat
Iar cand am fost pusa in fata cu judecatorul vremii
Mi-am dat seama ca nu e timp, si-am daramat incet imperii.

Au mai fost privind in urma rasarituri mult prea multe
Ce`si arata apoi apusul dintr`un varf inalt de munte
Au mai fost si or sa fie ,dar din tot ce ne`am promis
Vreau ca sa ramana vie, clipa primului nost` vis

Ochi caprui de cafea dulce migdalati si iubareti
Ma lumineaza ca o raza ce mangaie ai mei pometi
Cand linistea in jur se`asterne aud saptind usor din luna
"Somn usor, al meu drag inger... al tau inger..noapte buna"

Roxana RUSU

Clasa a IX-a B

Prof.de limba română:

ISTRATE CRISTINA

Cimitir de amintiri

Morți. Cruci din lemn. Cimitir vechi. Flori uscate. Trandafiri negri. Sunete stranii.

Umbre sobre. Vânt. Șoapte. Voci. Urlete.

Mișcări înghețate, haine pătate, mâni reci.

Cuțit. Tăieturi. Sânge. Durere. Suferință.

Piele albă. Buze vinete. Ochi violenți.

Respirație sacadată. Întuneric. Lună plină.

Glasuri care spun ce nu trebuie. Glasuri ale trecutului mizerabil. Glasuri care-mi amintesc prea des ceea ce eu nu vreau. Glasuri care-mi amintesc trecutul. Glasuri care-mi amintesc de el. Glasuri care mă îndeamnă să îl vreau iar. Glasuri care nu mă vor învinge niciodată. Glasuri puternice, dar nu la fel de puternice ca mine.

Glasurile îmi amintesc prea mult de el. Glasurile mă roagă să merg în cimitirul unde l-am cunoscut pe el plin de sânge. Glasuri care mă chinuie. Glasuri care mă conving.

ȘTEFAN NEMECSEK

Mă ridic rapid și mă îndrept spre ușă. Nu mai contează cu ce sunt îmbrăcată. Vocile reușesc să mă scoată așa din casă, după care râd de mine. Mi se pare și normal. Mă conduc până la cimitir și nu mă lasă să vorbesc și eu. Se cred poate prea importante... Obosesc, dar ele îmi dau putere să merg mai departe. Se împuținează, iar tonul lor scade, treptat.

Ajung, dar mi-e frică să intru. Spiritele se plimbă nestingherite peste tot; nici urmă de suflet viu. Suflet de om viu. Suflet viu, ca al meu...

Inspir, până simt că nu mai pot și deschid poarta mare, neagra, de fier și intru dezorientată.

Îmi fac loc printre spirite, trec prin ele, simt un cuțit în stomac, ignor durerea și pe ele și merg în continuare la mormântul lui.

Ajung gâfâind și cad în genunchi. Încep să plâng involuntar, iar el apare și mă cuprinde în brațe, vrând să mă calmeze, stând acolo pentru tot restul vieții mele.

- Sunt aici. Nu mai plânge, spune el fericit să mă revadă. Vreau să îl cuprind în brațe și mă cuprind pe mine.

- De fapt, nu ești, spun eu dezamăgită întinzând mâna după el; el, care nu mai era lângă mine acum.

- Dar aș vrea să fiu! îmi spune el reapărând.

- Da, dar...

- Dar nu e vina ta!, țipă el la mine.

- Nu e nici vina ta!

- Păi...

- N-ai vrut tu să mori, nu-i așa? întreb eu după care încep iar să plâng.

El dispare; ochii mei înrouați îl caută, dar nu-l găsesc.

Mă târâi cu greu până pot să-i cuprind piatra funerară în brațe și când pot, o fac.

Lacrimile care curg șiroaie pe fața mea, se preling pe gât,

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni

după care întâlnesc suprața din marmură neagra, strălucitoare.

Oftez și cu greu reușesc să mă ridic, dar într-un final o fac, pentru că trebuie.

Dau să plec, însă el apare iar, și prezența lui mă oprește.

- Îmi pare rău! Sunt un dobitoc!

Nu spun nimic, încercând să-l ignor. Dar nu pot...

- Nu mai plânge, te rog! mă imploră, începând și el.

- Tu nu mai plânge! spun eu oftând adânc și oprindu-mă acolo unde sunt. Închid ochii pentru o fracțiune de secundă, să-mi re-așez gândurile în minte și când îi deschid, nu știu cum, sunt iar lângă lângă obiectul negru și rece.

- Mi-e frig. Vreau să plec! mint eu, vrând să par cât mai sinceră, pentru a scăpa cât mai repede de el.

- Nu îți e! îmi spune el aproape țipând.

- Nu urla la mine! îi ordon eu și mă ridic să plec. Și o fac. Și încep să fug ca o disperată. Vântul rece îmi suflă prin părul șaten și zburlit până la coate. Deschid poarta cimitirului în grabă și-o trântesc să se închidă. Cum am ieșit, vocile au început iar și eu încep să țip.

- Te rugăm, întoarce-te la el!

- Să vină el la mine dacă vrea!

- Va veni... După ce-mi zic asta, ele dispar și eu încep să merg mai încet, pentru ca lumea să nu mă creadă o nebună, o schiziofrenică. Chiar dacă ei se uită ciudat, mie nu-mi pasă.

Ajung în fața clădirii înalte de vreo 70 de metri și intru.

Chem liftul, dar nu ajunge în timpul pe care îl vreau eu, așa că încep să urc scările care parcă sunt nenumărate. Stau la etajul 7 într-un bloc urât cu vecini bătuți în cap. Scările par infinite acum, făcându-mă să obolesc, dar nu mă las.

Sunt în fața ușii. Apăs ușor pe clanță și intru. Îmi dau seama că nu a ajuns nimeni acasă și e bine, pentru că uitasem ușa deschisă.

ȘTEFAN NEMECSEK

Împing cu piciorul ușa camerei mele și mă așez pe pat. Beznă... Întunericul se lăsase demult peste oraș.

Oftez. Simt contracțiile inimii mai tare ca de obicei și le aud clar.

Îi simt prezența, dar niciunul nu are curajul de a spune ceva.

- "Cimitiri de amintiri, lacrimi frânte și iubiri..." , fredonez eu într-o oarecare măsură liniștită.

- "Ia la tine și îngheață, încă o iubire moartă..." , îmi continuă o voce masculină și extrem de cunoscută.

- Te-am iubit.

- Eu încă te iubesc.

- De fapt... Și eu...

- Îți promit că nu voi pleca. Niciodată! Lumina nu mă va separa de tine...

- Nu te poți împotrivi.

- Ba pot. Acum o văd, dar nu voi pleca.

- Nu e bine. Du-te! O să fiu bine, și tu la fel...

- Nu vreau!

- Te rog, du-te! i-am spus asta și dus a fost... Mi-aș fi dorit să rămână cu mine; dar, de fapt, mereu va fi. Va avea grijă de mine...

Iubesc... te

Iubesc... o mie de oameni și în special pe tine. Iubesc... să mă îmbrățișezi fără motiv sau cu unul doar de tine cunoscut. Iubesc... să visez la tine și să realizez că ești mai perfect decât ar crede cineva. Iubesc... să știu că ești al meu. Iubesc... să mă ții de mână și să-mi dai drumul doar atunci când e neaparată nevoie. Iubesc... poveștile tale de seară și cum îți lași sufletul în mâinile mele. Iubesc... copilul din tine. Iubesc... cuvintele mici și simple pe care mi le spui, dar care pentru mine contează atât. Iubesc... plimbările tale lungi prin

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni

locuri pustii, unde nu ne găsește nimeni vreodată. Iubesc... să vii în spatele meu când privesc un apus și să mă îmbrățișezi. Iubesc... cum te joci cu părul meu, cu mâinile mele, cu degetele mele. Iubesc... calmul din vocea ta atunci când eu sunt panicată, iar tu ai răspuns la orice. Iubesc... profunzimea ochilor tăi. Iubesc... buzele tale calde. Iubesc... cum dacă îmi iei mâinile în ale tale, mâinile mele dispar parcă. Iubesc... să stau întinsă pe pământul rece, în brațele tale, protejați doar de soare. Iubesc... să te țin în brațe atunci când mori de somn. Iubesc... atât de mult oricare parte din tine și mă întreb mereu dacă și tu o faci... Iubesc... când îmi cauți buzele cu ale tale, și le găsești așa de ușor. Iubesc... când ceri pupe nevinovate și îmbrățișări lungi. Iubesc... când îmi spui să nu mă supăr pe tine fiindcă ai să plângi. Iubesc... când mă faco să râd prin cele mai simple lucruri. Iubesc... să iubesc și iubesc că o fac. Dar apropo... aseară am adormit plângând. Nu e prima dată când mi se întâmplă, însă e prima oară când tu ești motivul. Mi-era dor de tine, chiar dacă erai lângă mine. Simțeam cum fiecare părticică din mine striga după tine. Dar știu, tu ești departe acum... Nu te-ai rățăcit, dar ești pierdut. Pe mine mă cauți? Sunt aici.

Pur si simplu... de ce?

O mie de gânduri așezate pe foi rupte din sufletul tău și scrise cu sânge. Am pagini întregi închinată ție; dar nu le vei vedea vreodată. Am inima ta în mâini și nici măcar nu mă joc cu ea. O las să aleagă singură. Ce proastă... Însă m-am obișnuit. Agonie e sinonim cu viață pentru mine. Chiar și tu ai spus-o... Aud ecoul singurății tipând în urechile mele. De ce? De ce vrei asta? De ce preferi așa? De ce ți-e greu să-mi spui ceva? Crezi că niște răspunsuri simple la întrebări puse de mine te-ar omorî? Ce crezi?! C-am să vin cândva să-ți fac rău cu tot ce știu? E imposibil... nu aș putea face asta. Indiferent de cât de mult m-ai face să te urăsc. Zâmbetele se nasc și în lipsa ta. Însă dor. Sunt surâsuri de durere, fiindcă atunci când nu mai am lacrimi să plâng și ceva mă doare prea tare, involuntar mi se așează ele

ȘTEFAN NEMECSEK

pe față...Și tu răsari ca dintr-un apus, și nu te pierzi în zori...Te pierzi de mine; dar sunt aici.Te țin strâns de mână și-ți țin că te iubesc.Trag aer în piept și mă droghez cu tine.Îți calc pe urme, fiindcă-ai plecat.Fug după tine, iar picioarele mă dor.Calc pe cadavrele pe care le-am făcut odată cu mâinile goale și cu fericirea noastră; le ud cu

lacrimi și și-arunc în ele păreri de rău.Te strâng în brațe și realizez că nu mai ești tu...Părul ți-e altul, fața ți-e palidă, ochii-ți sunt sticloși și buzele au o tentă violetă.Nici mâinile nu mai sunt cele pe care le-adoram.Sunt jalnice și reci și pline de lichid care ar trebui să circule prin vasele sangvine, nu să fie închegat pe mâinile tale.Ești lipsit de emotivitate și nici un zâmbet cald nu poate schimba asta.Mi-ai intrat în sânge și ai rămas acolo.M-ai îmbolnavit ca pe-o nebună ce-am ajuns până la final...

Spune-mi... visezi?

Știi bine cât de greu e să-mi intri în suflet.Mereu las amintirile chiar netrăite. Le las, le uit, le arunc, încep să le urăsc.Apoi mă întorc din nou la tine. Fiindcă te iubesc. Atât de mult... atât de mult. Și știi că mereu mă primești cu brațele deschise. Și oare cu mai mult drag?! Cu siguranță.Fiindcă știi; și tu mă iubești.Mă iubești, nu?O mie de întâmplări...Lasă-ți mâna ușoară pe șoldul meu.Ia-mă în brațe și nu-mi da drumul niciodată.Am să-ți plâng ani întregi. Am să-ți ud umărul și știi că nu mă vei îndepărta.Eu sunt cea care pleacă... uneori nu înțeleg. Fiindcă atunci când stau, știi că te iubesc. Și atunci când plec... și atunci știi că te iubesc.Și indiferența doare. Indiferența mea față de tine. Uneori ești un idiot, uneori o meriți. Ia-mă de mână și haide să dansăm în ploaie. Ia-mă și du-mă în locuri în care să nu ne găsească nimeni. Și lasă-mă doar să stau întinsă, cu capul tău pe pieptul meu. Închide ochii, fiindcă nu vreau să mă vezi atunci când lacrimile-mi curg.Închide ochii și visează.Prinde-mă de

mână. Promit să-ți cânt. Visează. Spune-mi de cine ești îndrăgostit. Spune-mi ce visezi, pas cu pas. Spune-mi... visezi?

A doua mamă

Era prea terziu să mă întorc acum. Nu aveam de ales, trebuia să continui și trebuia să am încredere în echipajul meu. Selev și cu mine, recunosc, nu ne prea suportaserăm vreodată. Chiar dacă eram mereu trimiși împreună în misiuni, și doar el era de fapt, echipajul meu, nu îl puteam înghiți. Mereu mi se păruse genul acela de om... care se credea prea deștept să arate ce simte de fapt. Dar, totuși, dacă era prost, nu avea ce căuta în academie. Așa că, de la o vreme începusem să mă obișnuiesc cu el și să nu mă mai enervez atât de des la fiecare chestie care o zicea. Era un tip înalt și slăbuț, avea pielea albă, ochii mari și verzi, nasul finuț, buze subțirele, păr negru și lung, până undeva mai jos de umeri. Era destul de puternic, și mă scăpase de multe ori din multe probleme. Și acum, era o altă zi, o nouă misiune. M-am ridicat din pat și am început să mă plimb în camera pe care trebuia s-o împart cu el. Chiar dacă-l rugasem de multe ori pe Wolf, cel care răspundea de noi, să ne separe, să îmi dea altă cameră sau să mă lase să plec, primeam același răspuns mereu: -Nu, nici vorbă. Bastila, ești cea mai bună elevă a mea, și cea mai bună din câte a avut academia. Nici nu mă gândesc să te las să pleci. Iar altă cameră?! Altă cameră ți-aș oferi, dar sper că realizezi la fel de bine ca mine că toate sunt ocupate. Toate camerele erau ocupate?! În ditamai academia, nu era nicio cameră liberă. Oricum, ce mai conta? -Selev, trezește-te. -Mai lasă-mă un pic, îmi spuse, implorându-mă. -Ori te trezești, ori plec fără tine. E ceva important. S-a trezit și s-a echipat mai repede decât credeam. Și-a luat sabia laser și în câteva clipe, eram pe navă. -Unde mergem? Lămurește-mă și pe mine. "Mi-

ȘTEFAN NEMECSEK

nunat, mi-am spus în gând. După ce că e o misiune grea, trebuie să-l lămuresc și pe idiotul ăsta.”-Îți spune ceva numele de Transilvania? Selev se uită ciudat la mine, și-mi răspunde scurt că nu.-Nu, normal că nu, îi spun. De acolo vin eu, iar acum, planeta e atacată de Deffi.-Ce sunt Defii? mă întrebă?-Sunt un fel de... nici măcar nu știu să-ți explic. Ar trebui să ai idee ce sunt. Ești în academie de 3 ani!, mă răstesc eu la el.-Da. Sunt în academie de 3 ani, dar tu ești de peste 10. Ori îmi explici, ori mă lași să mă duc înapoi.-Taci odată. O să vezi de sunt. Trebuie doar să fi foarte atent. Să ai mare grijă, sunt foarte rapizi.Mă privi neîncrezător și probabil în gândurile lui, primeam doar înjurături. Până am ajuns pe Transilvania, nu am mai vorbit deloc.Am aterizat fără probleme. Ne-am luat săbile laser și am coborât pe trapa deja lăsată.-Să fi foarte atent, i-am șoptit lui Selev pentru ultima oară.Am înaintat pe pământul verzui, stând foarte aproape de Selev.-Pentru ce ai venit aici, Bastila? mă întrebă o voce cunoscută. Și el cine e? M-am întors speriată. Am auzit râsul acela malefic care mă speria încă din copilărie. Realizasem. Era conducătorul Deffilor. Dintr-o mișcare, fără să-mi dau seama măcar când, am scos sabia mea laser, și am îndreptat-o spre el.-Pleacă! m-am răstit la el. Pleacă, dacă nu vrei să-ți omor toată armata.-Ce să faci, copilo? Ești neajutorată... Neajutorată, dar tot frumoasă... Aceași piele fină, aceeași ochi minunați, aceleași buze pline, aceleași forme frumoase.-Scutește-mă! Nu mai sunt de mult o copilă! Neajutorată am fost când mi-ai omorât părinții, acum mulți, mulți ani. Puterea mea a crescut mai mult decât ți-ai putea imagina, iar acum sunt cea mai bună din academie.Voiam să văd ce are de spus. Însă șocată am realizat că nu mai avea ce spune. Nu mai putea spune nimic, mai bine zis. Selev își școase sabia și-l omorî, înainte ca eu să pot spune ceva.Toată armata se năpusti asupra noastră. Însă cu mișcări grațioase și mai rapide ca ale lor, reușisem să-i nimicim pe toți.

Îi eram datoare lui Selev, iar când ne îndreptam spre

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni

navă, printre multele cadavre ale Deffilor, m-am oprit.-De ce l-ai omorât așa?-Ți-a omorât părinții, Bastila. Știu și eu cum e să crești fără părinți. Să te crească un “responsabil” de la academie, e chiar... groaznic. Atunci realizasem abia de ce era el mereu morocănos, de ce nu arăta niciodată ce simțea, de ce se exprima așa de greu, de ce nu era... fericit. Atunci, în drumul nostru spre casă, îmi promisesem să am grijă de el. Într-un fel. Și i-o spuseseam, și era tare fericit să-i fiu... mamă.-Promite-mi că vei fi cea mai bună... a doua mamă.

Alevistus, cheia!

M-am hotărât să-ți las ție cheia. Iar atunci când sicriul s-a închis, am sărit rapid și ți-am așezat-o în mână. Cheia mea, ți-am lăsat-o ție.
Și mi s-a sfâșiat sufletul de durere să văd cum te duci în jos și să știu că nu te voi mai putea ridica vreodată. Picioarele îmi tremurau și-am căzut în genunchi, acolo. Cu toate privirile ațintine asupra mea, eu nu mă sfiam să dau drumul lacrimilor. Și chiar dacă lacrimile curgeau șiroaie pe fața mea, prelingându-se mai apoi pe gât și picând pe pământul proaspăt răscolit de cele mai urâte vise, unde mai apoi creștea câte-o floare, am rămas acolo, câteva... ore, câteva zile, câteva luni, câțiva ani... Și-am murit cu tine.
Nu odată cu tine, dar lângă tine.
Cu tine...
Deasupra corpului tău dar sub bunătatea sufletului tău...

Victoria COVALCIUC,
Clasa XII B, Liceul Teoretic
"Nicolae Iorga", Chișinău
Prof. de limba română:
Iulia Ionaș

Merg prin suflet

Mă străpungi cu absența ta
și lacrima-mi fuge
prin amintirea apropiată de obraz.
Nu te văd nici în gând.

Merg prin suflet umezită pînă la
genunchi
de roua trecutului.

Duc în mînă
greutatea amintirii.
Ea mi se scurge din palme
dizolvîndu-se în apa trecutului.

Precum aripa

Fumegă un gând aprins în stele,
Coborînd spre drumurile mele.
Mi-e dragă-aripa-i și-i scot haina
E-o rugăciune – Marea Taină.

Dar după ce-a pășit hotarul
Către pământ purtîndu-și harul
Și după ce mi-a dat aripa,
Ea se topește, precum clipa.
Ea se topește, precum clipa.

Fiori

În gerul neființei tale
M-acopăr cu o plapumă de gânduri,
Gînduri pentru tine.

Și cred că te ating
Deschizînd ușa din camera sufletului tău
Chiar dacă gerul îmi străpunge oasele sentimentelor.

Să fii tu oare pierdut printre florii pustii?

Ecoul dimineții
(dedicație Stelianeii Grama)

Te văd asemeni unui pom cu stele
Care se leagă-nă
Adormit printre cuvinte grele.

Un vis ce umple-n cercuri Universul
Cu speranța
Ce-ți îndulcește versul.

Gândul tău e vocea cărții
Rămasă în ecoul dimineții.

Ești pomul cu aripi.
Te văd cum duci o luptă seculară
Și-ți înverzește-aripa-n primăvară.

Mihaela GĂBUJA,
Clas. a-XII-a, Liceul PETRU RAREȘ
din Chișinău
Prof. de limba română:
OXANA MUNTEANU
Chișinău - Basarabia

Poți

Nu căuta să mergi prin bezna nopții,
Poți mușca din mărul cel stricat!
Topește cheia de la ușa morții,
Și ridică iarăși zidul dărâmat.

Ochiul vieții parcă vede,
Dacă sufletul tău e curat,
Dacă ai o inimă ce crede
În tot ce e frumos și-adevărat.

Să nu mai guști minciuni amare,
Fii mai tare decât alte stânci,
Nu mai calca acolo unde doare
Treci peste găurile-adânci

Primăvara sufletului

Afară-i cald, dar încă ninge,
topită ni-i povara vieții,
un stol de păsări călătoare,
întorc iar anii tinereții.

Și înghețat a fost să fie
sufletul cu-a lui splendoare,
tot în speranța să atingă
din nou raza cea de soare.

Dor

Am dat drumul poverii care a stat pe suflet
Și le-am pornit spre nicăieri,
Pictându-mi un alt zâmbet pe față,
Încercând să uit ziua de ieri.

Să dau visului răgaz,
Mișcând cu gândul emisferele cerești
Să știi că mai pastrez în inimă,
Un loc în care să trăiești.

Chiar dacă palma-i ocupată,
Cu alți doi aștri pe care-i iubești,

Eu aş dori mai mult ca niciodată
Pe-ai mei doar sincer să-i priveşti.

A fost o vară minunată,
şi-o toamnă cu tristeţe , zău
ca reuşit să plângă şi să stoarcă
din inima-mi doar dorul tău.

Un vis..?

E seară...
mă cuprinde gândul
ergo sum,
dar nu ştiu ...
ce folos aduc lumii?
E atâta ură în jur,
şi sufletele noastre
n-au deschis niciodată,
uşile binelui...
Noi privim lumea cu ochi reci.....
fără să ne dăm seama că
e atâta durere în jur.

Suntem orbi Doamne!

Lume ireală

Am încercat să visez o lume ireală,
unde visele sunt deja împlinite.
Acolo nu ai voie să suferi,

ȘTEFAN NEMECSEK

nu ai voie să fii singur,
Mihaela Găbuja
și nu poți plânge cu suspine,
nu ai voie să simți durerea.
Ai dreptul să fii doar fericit.

Mâhnită fiindu-mi privirea,
m-am rezemat pe pervazul ferestrei,
și am încercat să ascult cerul,
care m-a mângâiat cu o briză calmă
ce nu se aseamănă cu celelalte.
El există,
și pot să cred în lumea mea ireală.

Zona Specială

ziar de informație, opinie și afaceri

Curierul
VAN JIULUI

Premiul Literar "ȘTEFAN NEMECSEK"

ediția I - 2011 - 2012

**Festivitatea de premiere va avea loc luni, 4 iunie 2012,
în Sala de Ședințe a Primăriei Municipiului Vulcan, la ora 13.00.**

Proiectul Cultural “Premiul Literar Ștefan Nemecek” la final

Luni 04 iunie 2012. Zi de sărbătoare. Nelucrătoare. Însă, zi deosebită pentru municipiul Vulcan, zi în care cea mai modernă localitate a Văii Jiului putea fi declarată Capitală Culturală a județului Hunedoara. Personalități marcante ale culturii hunedorene, oaspeți din țară și din Basarabia, numeroși profesori, elevi și părinți, erau prezenți în Sala de Festivități a Primăriei municipiului Vulcan, pentru a participa la festivitatea de final a Concursului de creație derulat sub genericul *MINERIADA LITERARĂ A LICEENILOR VULCĂNENI* și decernarea “**PREMIULUI LITERAR ȘTEFAN NEMECSEK**”. Iată scurta istorie a competiției literare...

Fostul Liceu Teoretic din Vulcan, actualul Colegiu Tehnic “MIHAI VITEAZU”, deși a rămas aceeași instituție de elită ca în urmă cu mai bine de 30 de ani, pe blazonul școlii s-a așternut oarecum o umbră necuvenită. Un fost elev al Liceului Teoretic vulcănean, Ștefan Nemecek, a considerat că este momentul și cazul să facă ceva pentru școala de unde a făcut pașii spre formarea ca OM, urmând exemplul moral și de conduită a dascălilor pe care i-a avut în anii de liceu. Pentru că și la momentul de față cauza de fond pentru care încă mai suferă ca imagine Valea Jiului, se datorează *TRECUTELOR MINERIADÉ*, Ștefan Nemecek a considerat că poate fi oportun un “contraatac” cu o *MINERIADĂ CULTURALĂ*, dar nu oarecare ci cu ostași liceeni, fii și fiicele celor acuzați de diverse medii, pe nedrept de făptuirea atrocităților anilor 90.

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni

La puțin timp după începerea anului școlar 2011-2012, în eleganta Sală a Bibliotecii Colegiului Tehnic “MIHAI VITEAZU”, în fața a numeroși elevi și a profesorilor de limba română, alături de primarul municipiului Vulcan Gheorghe ILE, un deosebit susținător a acțiunilor culturale locale și directorul Colegiului, prof. Malvine Socaci, se dădea startul unui concurs literar adresat liceenilor vulcăneni, urmând ca la finalul competiției, să fie decernat pe lângă Diplomele “normale” trofeul de cristal masiv **“PREMIULUI LITERAR ȘTEFAN NEMECSEK”**.

După demararea concursului, ca urmare a mediatizării competiției literare în ziarele CURIERUL VĂII JIULUI și ZONA SPECIALĂ, au fost primite solicitări de a participa la concurs și alți elevi, de la alte școli din Valea Jiului și din țară. Surpriza a venit din Basarabia. Elevi din mai multe Licee din Chișinău și alte localități își exprimau dorința de a-și prezenta creațiile în versuri sau proză și a se alinia la startul MINERIADEI LITERARE. Dorința lor a fost acceptată. Pe parcursul derulării anului școlar, au fost primite numeroase texte și poezii care au surprins în mod cu totul deosebit atât ca mesaj transmis, mod de exprimare și vocabular folosit. Juriul din a cărui componență au făcut parte: prof. Sebastian BARA - directotul Bibliotecii Județene „OVID DENSUȘIANU” din Deva; Gheorghe ILE - primarul municipiului Vulcan; Ioan VELICA - Președintele Filialei Hunedoara a Ligii Scriitorilor din România; Eugen EVU – scriitor, membru Uniunii Scriitorilor din România; Radu IGNA - scriitor, membru Uniunii Scriitorilor din România, decanul de vârstă a scriitorilor hunedoreni, a avut o sarcină dificilă. Juriul a lecturat și selectat cu greutate cele mai reușite creații, nominalizând laureații Concursului, care au fost centrul atenției asistenței de elită prezentă la festivitatea de premiere.

Acțiunea finalului de concurs a început la Colegiul Tehnic MIHAI VITEAZU, în acelaș cadru în care a fost lansată MINERIA-

ȘTEFAN NEMECSEK

DA LITERARĂ, cu salutul primarului municipiului Vulcan Gheorghe Ile și marcarea debutului acțiunii după începerea anului școlar 2011-2012. A urmat salutul de bun venit adresat oaspeților și prezentarea Colegiului Tehnic MIHAI VITEAZU de prof. Malvine Socaci, directorul instituției.

O surpriză inedită a fost prezența doamnei dr. Ghenă Gherghina BODA, șefa compartimentului de imagine și relații cu publicul și mass media a Muzeului Civilizației Dacice Și Romane din Deva, care a transmis salutul directorului instituției, distinsa doamnă Liliana Țolaș și a completat inventarul premiilor care urmau a fi acordate cu legitimații de liberă intrare la Muzeul deven, în perioada anului 2012, și mape cu cărți și pliante de prezentare a prestigioasei instituții culturale și istorice din capitala noastră de județ.

Programul a continuat cu două lansări de carte: *DUIOS SUFERINȚA TRECE* - autor, prof. Oxana MUNTEANU din Basarabia. A prezentat scriitorul Virgil Șerbu Cisteianu și *JURNAL DE POMANĂ* prezentat de autorul volumului, scriitorul Ioan Velica. În final a fost ascultată o istorie a *CURRENTULUI PARADOXIST* inițiat de prof. univ. dr. Florentin Smarandache din Statele Unite, prezentată de scriitorul Gheorghe Niculescu.

La propunerea scriitorului Ioan Velica s-a decis ca biblioteca Colegiului Tehnic "Mihai Viteazu" să fie numită "Sala Unirii".

Participanții s-au deplasat spre moderna clădire a Primăriei vulcănene, unde urma să se deruleze festivitatea de premiere. Fanfara condusă de Ludovic Geczi, întâmpină oaspeții din țară și străinătate cu *IMNUL MINERILOR*. Sunt aplaudați la scenă deschisă.

În Sala de festivități, lume multă. Deschiderea festivității este anunțată de către Ștefan Nemeček, inițiatorul acțiunii. Primarului municipiului Vulcan, Gheorghe Ile rostește cuvântul de salut și prezintă membri juriului concursului și oaspeții din țară și străinătate: prof. Oxana CÂRLAN MUNTEANU de la Liceul Teoretic „PETRU

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni

RAREȘ” din Chișinău și prof. Ecaterina ODAGIU de la Liceul „GRIGORE VIERU” din Borogani cu elevii laureați din Basarabia; prof. univ. dr. Nicolae DINESCU - Președintele Societății Culturale ANTON PAN, Asociație ajunsă la al 57-lea an de existență; Zeno-via ZAMFIR - scriitor; Violeta SCROCIOP, artist plastic; Paul STĂNIȘOR - scriitor, artist plastic, Emil CATRINOIU, director, Editura Fortuna; Nicolae Dobrică – publicist, Daniela Mariana Stan – publicist, Aliona Dobrică – artist fotograf, Marius Stan – artist fotograf, Virgil Șerbu Cisteianu, poet, scriitor, critic literar, Ana Maria Bartalis, directorul executiv al TV PARÂNG, o tânără energică implicată în mediatizarea reală a imaginii Văii Jiului prin reușita preluării emisiunilor realizate la Petroșani de televiziunea regională TRANSILVANIA LIVE, o delegație de cadre din componența Asociației “Cultul Eroilor” condusă de col. Ion Aldescu.

Deoarece președintele juriului, prof. Sebastian BARA, nu a putut fi prezent din motive mai mult decât obiective, la rugămintea acestuia, membrul juriului, primarul Gheorghe ILE îi preia atribuțiunile și prezintă scurte concluzii cu privire la derularea concursului și subliniază semnificația acestei acțiuni pentru comunitatea Vulcanului. Înmânează Diplomele laureaților și profesorilor de limba română a cestora.

Membrul juriului Ioan VELICA prezintă dificultatea selecției creațiilor literare, având în vedere valoarea lor, fie poezie sau proză și înmânează Diplome de Excelență persoanelor care au sprijinit derularea prezentului proiect cultural și au acordat atenție acțiunilor culturale locale din Valea Jiului, și adresează un îndemn de colaborare pentru viitor. Membrul juriului Eugen EVU prezintă scurte referințe la etapele de derulare a concursului și înmânează Diplome de Excelență, oaspeților din țară. Membrul juriului Radu IGNA, decanul de vârstă al juriului și scriitorilor hunedoreni face o scurtă prezentare de bilanț a Concursului și înmânează Diplome de excelență

ȘTEFAN NEMECSEK

cu dedicație specială. Inițiatorul acțiunii, Ștefan Nemeček, înmânează Trofeul concursului, cristalul masiv reprezentând **PREMIUL LITERAR “ȘTEFAN NEMECSEK”**, prof. Malvine Socaci, directorul Colegiului Tehnic Mihai Viteazu din Vulcan, școala cu participarea cea mai numeroasă și cele mai valoroase lucrări. După anunțarea beneficiarului Trofeului, prof Malvine Socaci surprinde asistența cu un gest superb: înmânează **“PREMIULUI LITERAR ȘTEFAN NEMECSEK”** prof. Oxana Cârlan Munteanu, pentru a-l duce în Basarabia ca semn de frățietate a liceenilor și colectivului de cadre didactice de la Colegiul Tehnic MIHAI VITEAZU din Vulcan, și totodată ca o provocare de a se alinia cu liceenii Liceului “Petru Rareș”, la ediția a II-a a **MINERIADEI LITERARE A LICEENILOR VULCĂNENI**.

Punctul privind acordarea Diplomelor pentru cei mai valoroși poeți și prozatori adolescentini fiind epuizat, o parte a invitațiilor din țară și străinătate și-au exprimat dorința de a face scurte referințe cu privire la derularea și finalizarea ineditului proiect cultural **MINE-RIADA LITERARĂ A LICEENILOR VULCĂNENI**. Mai întâi, a fost ascultat cuvântul de salut și apreciere a viceprimarului de Borogani, prof. Elisabeta Odagiu, de această dată în calitate de reprezentantă a Administrației Publice din Basarabia, care a înmânat primarului Gheorghe ILE, mesajul de salut a fraților români de dincolo de Prut, ca răspuns la mesajul transmis de Administrația Publică Locală din Vulcan la 27 martie, cu prilejul manifestărilor organizate la aniversarea unirii Basarabiei cu Patria Mamă la 27 martie 1918. Apoi: **Cuvânt de salut** și apreciere din partea prof. Oxana Cârlan Munteanu, de la Liceul “Petru Rareș” din Chișinău; **Cuvânt de salut** și apreciere din partea prof. Ioana Ardeiu din Lupeni; **Cuvânt de salut** și apreciere din partea prof. univ. dr. Nicolae Dinescu, conducătorul delegației oaspeților de la Râmnicu Vâlcea; **Cuvânt de salut** și apreciere din partea viceprimarului municipiului Vulcan, Angela Stoica, susținătoare și promotoare a valorilor culturale locale tradiți-

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni

onale în calitate de reprezentantă a momârlanilor, localnicii de secole ai Văii Jiului; **Cuvânt de salut** din partea scriitorului Virgil Șerbu Cisteianu, directorul fondator al revistei culturale GÂND ROMĂNESC din Alba Iulia, prieten al Basarabiei; **Cuvânt de salut** din partea scriitorului Ion Urdă, redactorul șef al revistei de ariergardă culturală „NOUA PROVINCIA CORVINA” și mesaj din partea Asociației cultural-umanitare și științifice „PROVINCIA CORVINA” din Hunedoara; **Cuvânt de salut** din partea scriitorului Gheorghe Niculescu și prezentarea unor *epigrame surpriză* la adresa unor personalități prezente la acțiunea culturală; **Cuvânt de salut** din partea unui fost cadru didactic al Liceului Teoretic Vulcan și fost jurnalist, Dorel Neamțu, **Cuvânt de salut** și apreciere a acțiunii culturale din partea col.(rez) Virgil SANDA, reprezentant al Asociației Cadrelor Militare în Rezervă și Retragere “VALEA JIULUI” .

În finalul acțiunii, a fost vizionată o frumoasă expoziție de tablouri, semnată de Ioan Aurel PĂTRU, un talentat și apreciat pictor din Vulcan.

Mulțumiri deosebite OAMENILOR DE SUFLET care au sprijinit derularea *MINERIADEI LITERARE A LICEENILOR VULCĂNENI*: Emil PĂRĂU - S.C. COMEXIM R; Ovidiu PIRTEA - S.C. SPRINT EDIL CONSTRUCT; Constantin FULGA – S.C. EDY URSU; Octavian NASTE - AUTOSERVICE LIVEZENI, Minel Ciunciulescu, directorul Tipografiei ProdCom Tg, Jiu; Gheorghe ILE – primarul municipiului Vulcan; MUZEULUI CIVILIZAȚIEI DACICE ȘI ROMANE din Deva prin distinsese doamne Liliانا Țolaș – directorul instituției și Ghena Gherghina BODA – purtător de cuvânt al instituției.

Mulțumiri speciale domnului Emil Părau pentru exemplarele volumului *BISERICILE ORTODOXE DIN VALEA JIULUI* semnată de Genu Tuțu, cărți care au completat premiile acordate.

Ancuța SULTANA

După cum aflăm de la "Academia Cațavencu" o serie de politicieni pregătesc o "altfel" de MINERIADĂ...

După exemplul liceenilor vulcăneni o pot face cu pixul in sala Parlamentului României!

**Concluzii și comentarii
în urma derulării
concursului literar
"Mineriada literară
a liceenilor vulcăneni"**

Asemenea evenimente dovedesc continua noastră frățietate!

Cu ocazia manifestării dedicate Unirii Basarabiei cu Țara am avut ca oaspeți mai mulți distinși mesageri ai cuvântului românesc, printre care și pe editorul ziarului Curierul Văii Jiului, scriitorul și jurnalistul Ștefan Nemecek. La solicitarea profesorilor și elevilor de la liceul „Grigore Vieru” din Borogani, jurnalistul Ștefan Nemecek a vorbit pe larg, pe lângă multe altele, despre Concursul literar a liceenilor vulcăneni, despre care aveam cunoștință citind ziarele ZONA SPECIALĂ și CURIERUL VĂII JIULUI pe internet. Deși prima ediție a concursului a fost adresată liceenilor vulcăneni, la solicitarea elevilor din Borogani, Ștefan Nemecek a aprobat participarea acestora la MINERIADA LITERARĂ A LICEENILOR VULCĂNENI, făcând acest demers în calitate de inițiator și organizator al concursului. Am avut deosebita PLĂCERE de a fi prezentă la finalizarea și înmânarea premiilor câștigătorilor concursului și de a vizita locuri deosebite precum municipiul Vulcan .

Am pornit din Chișinău spre Iași în sâmbăta zilei de 2 iunie. A urmat trenul Iași – Petroșani. “Fereastra colorată”, după expresia lui Blaga, ne-a permis evadarea în alt spațiu decât cel al Stepei Bugheacului, de unde venim noi, spațiu bogat în culori intense. La Pe-

ȘTEFAN NEMECSEK

troșani eram așteptati de prietenul nostru Ștefan Nemeček, care ne-a vorbit cu dragoste despre trecutul, prezentul și istoria municipiului Vulcan – cetate bine întărită, așezată frumos la poalele munților, despre trecutul și prezentul mirificului tărâm de istorie și legendă minerească ce poartă numele de Valea Jiului. Orașul strălucește în Transilvania ca unul dintre cele mai importante centre economice și culturale ale țării. Organizatorul evenimentului ne-a oferit un divers program intercultural și o exelentă gazduire.

Programul festivităților a debutat cu primirea oaspeților la Primăria municipiului Vulcan de către primarul Gheorghe Ile, care ne-a vorbit despre realizările Vulcanului de azi, istoria zonei de ieri, programele europene și internaționale inițiate de administrația locală. Primarul și Omul Gheorghe Ile ne-a onorat cu prezența pe tot parcursul șederii noastre la Vulcan. Deplasarea la Colegiul Tehnic Mihai Viteazu ne-a încântat prin prezentarea școlii de către prof. Malvine Socaci, directorul instituției. Realizările elevilor și profesorilor sunt pe măsura prestigioasei instituții de învățământ. Până la lacrimi ne-a impresionat fanfara condusă de Ludovic Geczi, care ne-a întâmpinat cu Imnul Minerilor, într-o strălucită interpretare.

Sala de festivități a Primăriei municipiului Vulcan ne-a impresionat prin somptuasa-i construcție și excelența-i adunare, având în componența juriului, pe domnul Gheorghe Ile, primarul municipiului Vulcan, prof. Sebastian Bara, directorul Bibliotecii Județene OVID DENSUȘIANU din Deva, scriitorul Ioan Velica, președintele Filialei Hunedoara a Ligii Scriitorilor din Valea Jiului, scriitorii Eugen Evu și Radu Igna, decanul de vârstă a scriitorilor hunedoreni, ambii membrii ai Uniunii Scriitorilor din România, oaspeții din Râmnicu Vâlcea în frunte cu prof. univ. dr. Nicolae Dinescu – președintele Societății Culturale Anton Pann, sponsorii acțiunii culturale, profesorii și elevii laureați, părinți și locuitori ai municipiului Vulcan, reprezentanți ai presei scrise și audiovizuale.

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni

Am avut deosebita onoare să înmânez primarului Gheorghe Ile mesajul de salut al locuitorilor satului Borogani ca răspuns la mesajul de prietenie transmis de administrația publică locală din Vulcan la 27 martie cu prilejul manifestărilor organizate la aniversarea Unirii Basarabiei cu Patria - mamă la 27 martie 1918. Prin acest mesaj de salut frățesc din Borogani, Basarabia, i-am asigurat pe locuitorii din Valea Jiului de afecțiunea și recunoștința noastră frățească.

Un deosebit trofeu al concursului, cristalul masiv reprezentând Premiul Literar “Ștefan Nemeček”, a fost înmânat învingătorilor concursului. Trofeul a fost oferit cu multă dragoste premianților de la liceul “Petru Rareș” din Chișinău, Basarabia. O merituoasă diplomă a obținut și eleva Liceului Teoretic “Grigore Vieru” din localitatea Borogani, Elena Jalbă, care a avut fericita ocazie să fie prezentă la manifestare după multe încercări de a obține viza.

Am avut ocazia de a face o plimbare minunată cu telegondola și am vizitat viitoarea stațiune cu titlul sugestiv “Castelul din Carpați” din Pasul Vâlcăni. Am avut ocazia să vizualizăm drumul de legătură cu sudul țării. O panoramă inedită ce ne poartă pe drumul înaintașilor noștri – Traian spre Sarmizegetusa și ale lui Mihai Viteazul spre Alba Iulia. Cu adevărat un proiect grandios și ambițios pe măsura personalităților ce îl realizează. Acolo,

sus, la peste 1400 m altitudine, mai aproape de cer, mai aproape de Dumnezeu, am trăit o lume de poveste. În a doua parte a aceleiași zile inedite am urcat pe muntele Retezat, am fost la Pensiunea Retezat unde ne-au fost oferite la fiecare popas surprize din istoria evenimentelor petrecute aici.

Momentul culminant al excursiei noastre a fost vizitarea schitului Straja, cu cele două hramuri “Sf. Împărați Constantin și Elena” și “Înălțarea Sfintei Cruci”. Am fost adânc impresionați de monumentală realizare “Tunelul vieții”, lucrare cu adevărat unică ca ar-

ȘTEFAN NEMECSEK

hitectură și ca idee. Am parcurs lanțul unitar spiritual Drumul Crucii, Tunelele, Schitul, Crucea Eroilor... O bogăție spirituală de nedescris este Crucea Eroilor înălțată în cinstea celor care și-au sacrificat viața în timpul Primului Război Mondial. Au fost clipe de neuitat care au trecut foarte repede petrecute alături de oameni deosebiți, ne vom aminti de ele cu mult drag.

Profund impresionată de cele văzute și trăite în Valea Jiului, vă urez noroc și prosperitate, sănătate și realizări frumoase.

Cu adâncă recunoștință, Ecaterina Odagiu, profesoară de istorie, director al Muzeului de Etnografie din satul Borogani, Republica Moldova.

PS: Anexez câteva versuri din suflet exprimate:

La Ștefan Nemecek acasă
Pietrele sunt mai frumoase
Un șopot ce vine din munte
Somnul alină cuminte...

La Ștefan Nemecek acasă
Mă duc acasă și mă doare
Că muntele rămâne-n Țară
Când clipa iar o să revie.
Din nou să vin fără hotare
Când casa mea va fi în Țară.
Plecând acasă las în urmă
Ce aburește -n dimineață
Proaspăt scos din mine...

Frumusețea poeziei vulcănene

În luna lui cireșar chiar pe 4 iunie 2012 , de Rusalii o delegație a Societății Culturale „Anton Pann” din Râmnicu Vâlcea , a onorat invitația domnului Ștefan Nemeșek , scriitor , jurnalist din Vulcan de a participa la Festivitatea de premiere a Concursului literar MINERIADA LITERARĂ A LICEENILOR VULCĂNENI” și decernarea Premiului literar “ Ștefan Nemeșek”. În timpul călătoriei am avut ocazia de a admira frumusețea Văii Jiului , Defileul Jiului. Avea dreptate Alexandru Vlahuță în „ România Pitorească” când spunea că avem o țară „minunat de frumoasă”. Întâlnirea cu domnul Ștefan Nemeșek , inițiatorul și organizatorul momentului evocat a fost caldă și emoționantă. Acțiunea finalului de concurs a început la

ȘTEFAN NEMECSEK

Colegiul Tehnic „Mihai Viteazu” în același cadru în care a fost lansată „Mineriada Literară”, cu salutul primarului municipiului Vulcan, Gheorghe Ile și marcarea debutului acțiunii după începerea anului școlar 2011-2012. A urmat salutul de bun venit adresat oaspeților și prezentarea Colegiului Tehnic „Mihai Viteazu” de prof. Malvine Socaci, directorul instituției. Programul a continuat cu două lansări de carte: „Duios Suferința Trece” - autor, prof. Oxana Munteanu din Basarabia. A fost prezentată de scriitorul Virgil Șerbu Cisteianu și „Jurnal de Pomană” prezentat de autorul volumului, scriitorul Ioan Velica. În final a fost ascultată o istorie a „Curentului Paradoxist” inițiat de prof. univ. dr. Florentin Smarandache, vâlcean la origine, prezentată de scriitorul Gheorghe Niculescu. Participanții s-au deplasat spre moderna clădire a Primăriei vulcănene, unde urma să se deruleze festivitatea de premiere.

Fanfara condusă de Ludovic Geczi, întâmpină oaspeții din țară și străinătate cu „IMNUL MINERILOR”. Sunt aplaudați la scenă deschisă. În Sala de festivități, lume multă. Deschiderea festivității este anunțată de către Ștefan Nemeček, inițiatorul acțiunii. Primarul municipiului Vulcan, Gheorghe Ile rostește cuvântul de salut și prezintă membri juriului concursului și oaspeții din țară și străinătate: prof. Oxana Cărlan Munteanu de la Liceul Teoretic „Petru Rareș” din Chișinău și prof. Ecaterina Odagiu de la Liceul „Grigore Vieru” din Borogani cu elevii laureați din Basarabia; prof. univ. dr. Nicolae Dinescu - Președintele Societății Culturale „Anton Pann”, Zenovia Zamfir - scriitor; Violeta Scrociob, artist plastic; Paul Stănișor - scriitor, artist plastic, Emil Catrinou, director, Editura „Fortuna”; Nicolae Dobrică – publicist, Daniela Mariana Stan – publicist, Aliona Dobrică – artist fotograf, Marius Stan – artist fotograf, Virgil Șerbu Cisteianu, poet, scriitor, critic literar, Ana Maria Bartalis, directorul executiv al TV Parâng, o tânără energică implicată în mediatizarea reală a imaginii Văii Jiului prin reușita preluării emisiunilor realizate la Petroșani de televiziunea regională Transilvania Live, o delega-

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni

ție de cadre ale Asociației “Cultul Eroilor” condusă de col. Ion Aldescu. Deoarece președintele juriului, prof. Sebastian Bara, nu a putut fi prezent din motive mai mult decât obiective, la rugămintea acestuia, membrul juriului, primarul Gheorghe Ile îi preia atribuțiile și prezintă scurte concluzii cu privire la derularea concursului și subliniază semnificația acestei acțiuni pentru comunitatea Vulcanului. Înmânează Diplomele laureaților și profesorilor de limba română dar și persoanelor care au sprijinit derularea prezentului proiect cultural și au acordat atenție acțiunilor culturale locale din Valea Jiului, adresează un îndemn de colaborare pentru viitor. Membrul juriului Eugen Evu prezintă scurte referințe la etapele de derulare a concursului și înmânează Diplome de Excelență, oaspeților din țară. Membrul juriului Radu Igna, decanul de vârstă al juriului și scriitorilor hunedoreni face o scurtă prezentare de bilanț a Concursului. Inițiatorul acțiunii, Ștefan Nemecek, înmânează Trofeul Concursului, cristalul masiv reprezentând Premiul Literar “Ștefan Nemecek”, prof. Malvine Socaci, directorul Colegiului Tehnic “Mihai Viteazu” din Vulcan, școala cu participarea cea mai numeroasă și cele mai valoroase lucrări. După anunțarea beneficiarului Trofeului, prof. Malvine Socaci surprinde asistența cu un gest superb: oferă trofeul prof. Oxana Cârlan Munteanu, pentru a-l duce în Basarabia ca semn de frățietate cu liceeni și colectivului de cadre didactice de la Colegiul Tehnic “Mihai Viteazu” din Vulcan. Punctul privind acordarea Diplomelor pentru cei mai valoroși poeți și prozatori adolescentini fiind epuizat, o parte a invitaților din țară și străinătate și-au exprimat dorința de a face scurte referințe cu privire la eveniment. Mai întâi, a fost ascultat cuvântul de salut și apreciere a viceprimarului din Borogani, prof. Elisabeta Odagiu, de această dată în calitate de reprezentantă a Administrației Publice din Basarabia, care a înmânat primarului Gheorghe ILE, mesajul de salut al fraților români de dincolo de Prut, ca răspuns la mesajul transmis de Administrația Publică Locală din Vulcan la 27 martie, cu prilejul manifestărilor organizate

ȘTEFAN NEMECSEK

la aniversarea unirii Basarabiei cu Patria Mamă la 27 martie 1918. Apoi: Cuvânt de salut și apreciere din partea prof. Oxana Cârlan Munteanu, de la Liceul “Petru Rareș” din Chișinău; Cuvânt de salut și apreciere din partea prof. Ioana Ardeiu din Lupeni; Cuvânt de salut și apreciere din partea prof. univ. dr. Nicolae Dinescu, conducătorul delegației oaspeților de la Râmnicu Vâlcea; Cuvânt de salut și apreciere din partea viceprimarului municipiului Vulcan, Angela Stoica, susținătoare și promotoare a valorilor culturale locale tradiționale în calitate de reprezentantă a momârlanilor, localnicii de secole ai Văii Jiului; Cuvânt de salut din partea scriitorului Virgil Șerbu Cisteianu, directorul fondator al revistei culturale *Gând Românesc*, *Gând European* din Alba Iulia, prieten al Basarabiei; Cuvânt de salut din partea scriitorului Ion Urdă, redactorul șef al revistei de ariergardă culturală „*Noua Provincia Corvina*” și mesaj din partea Asociației cultural-umanitare și științifice „*Provincia Corvina*” din Hunedoara; Cuvânt de salut din partea scriitorului Gheorghe Niculescu și prezentarea unor epigrame surpriză la adresa unor personalități prezente la acțiunea culturală; Cuvânt de salut din partea unui fost cadru didactic al Liceului Teoretic Vulcan și fost jurnalist, Dorel Neamțu, Cuvânt de salut și apreciere a acțiunii culturale din partea col.(rez) Virgil Sanda. Am fost impresionată de eleganța desfășurării evenimentului , de personalitatea și prestanța invitaților , de bucuria elevilor participanți și premiați pentru valoarea lucrărilor prezentate în concurs. Diplomele primite din partea domnului Ștefan Nemeček și a domnului Claudiu Moldovan mă onorează. Manifestarea de la Vulcan ne-a oferit posibilitatea de a cunoaște oameni minunați și locuri deosebit de frumoase. La final am fost invitați la o cabană, situată într-un cadru natural de excepție, Cabana Căprișoara.

A doua zi cu sprijinul domnului primar am admirat frumusețea Vulcanului și a împrejurimilor de la înălțime, din telegondolă. Revederea cu doamna profesoara Ecaterina Odagiu, și frumoasa și talentata elevă Elena Jalbă a fost un prilej de rememorare a clipelor

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni

petrecute în martie 2012 în localitatea Borogani. În cele 10 (zece) zile petrecute în Basarabia am avut ocazia să-l cunosc pe omul, jurnalistul, scriitorul Ștefan Nemeșek, care te impresionează prin modeste, talent, dorința de a cunoaște, de a cerceta. Vizita la Schitul Straja a fost un moment special pentru mine. Pe drept cuvânt, una dintre minunile Văii Jiului este Schitul Straja. Construit cu mai bine de un deceniu în urmă, din inițiativa și cu finanțarea omului deosebit ce poartă numele de Emil Părău, Schitul Straja a devenit cunoscut atât în Valea Jiului cât și în țară și chiar străinătate, ca fiind un loc Sfânt, de reculegere și apropiere de Dumnezeu. An de an, Procesiunea „DRUMUL CRUCII” a reunit din ce în ce mai mulți credincioși care în final au plecat spre casele lor mai curați sufletește, mai împliniți spiritual. Crucea purtată pe umeri de pelerini este unică în țara noastră. Are într-un lăcaș încrustat în corpul Crucii, o particică mică din Crucea purtată de Iisus spre Golgota, cruce pe care a fost apoi răstignit, murind pentru izbăvirea omenirii. În mai multe cavități scobite în Cruce, sunt moaște ale mai multor sfinți. Crucea odihnește în incinta Schitului, putând fi văzută și atinsă oricând de credincioși, pelerini și turiști, fiind scoasă de la locul ei la momentul procesiunilor anuale din vinerea Săptămânii Patimilor. Schitul Straja mai păstrează Crucea din inima unui copac, despre care părintele Dimitrie Ivașcu, povestește cu multă dăruire. La fel ca și despre istoria locului care aduce în atenție jertfa ostașilor români căzuți în luptele purtate în războaiele derulate în perimetrul masivelor Straja și Vâlcan. Cu totul inedit este tunelul de acces din artera principală spre Schit care prezintă o reușită galerie a sfinților pentru fiecare zi a anului, scene reprezentative din Noul și Vechiul Testament și multe alte elemente inedite pentru oricine calcă pragul stabilimentului, în calitate de turist, credincios sau pelerin venit din lumea mare. Clipele petrecute la Vulcan au fost minunate. Felicitări domnului Ștefan Nemeșek pentru inițiativă și organizatorilor pentru reușită.

Zenovia Zamfir, scriitor

Profesor IOANA ARDEIU,
Liceul Teoretic-Structură
Șc.Gen.Nr.2 Lupeni

4 iunie 2012, Sfânta Treime în calendarul ortodox, zi însemnată și pentru elevii și profesorii de limba română din Vale, dar nu numai, care au participat la finalizarea primei editii a concursului MINERIA-DA LITERARĂ A LICEENILOR VULCĂNENI, inițiat de inimosul

jurnalist hunedoraean ȘTEFAN NEMECSEK, care dorește să încurajeze și să promoveze tinerele talente literare. Gândit inițial mai restrâns, binevenitul proiect cultural a atras ulterior mult mai mulți elevi și gimnaziști alături de liceeni, și din alte orașe ale județului și ale țării, chiar de dincolo de Prut... Prilej de cunoaștere și de manifestare a mugurilor literari, sper viitori scriitori talentați.

Sărbătoare cu adevărat. Chiar ne era dor de asemenea manifestări culturale. Suflete emoționate, pătrunse de măreția momentului care a făcut ca inimile să pulseze intens. Îmbrățișări, gânduri și vorbe înălțătoare ale participanților, promisiuni făcute că ne vom întâlni mai mulți și mai buni la ediția următoare. Să dea Domnul!

Acțiunea a fost o reușită, constituind un imbold și o motivație pentru participanți în a-și încredința prezentului și viitorimii gândurile și simțirile în creații literare. Cuvinte de apreciere și laudă inițiatorului proiectului și gazdelor, care au dovedit încă o dată înțelepciunea străbună potrivit căreia „omul sfințește locul”. FELICITĂRI!

Antoneta CRISTINA DUBAN,
vicepreședinta Asociației Culturale
”Iosif Tellmann” Lupeni

Mă bucur că cineva din Valea Jiului a inițiat un asemenea concurs și aici mă refer la Ștefan Nemeček, bucuria fiind dublată de faptul că dânsul este membru al Asociației noastre. Cu siguranță, vor urma și alte ediții ale concursului, ediții care vor aduce în fața juriului de specialitate, tot mai mulți elevi talentați. Țin să felicit pe toți participanții din acest an, elevi și profesori, dar și pe familiile acestora, pentru că i-au îndrumat să participe la „mineriada creațiilor”.

Un alt motiv de bucurie a fost faptul că am putut fi prezentă la festivitatea de premiere de la Primăria Vulcan. Întâlnirea cu oaspeții din țară și de peste hotare a fost emoționantă.

Doresc să le urez succes tuturor și multă putere de muncă!

**Eleva DIANA MARIANA NARIȚĂ,
Liceul Teoretic-Structură,
Șc.Gen. nr 2 Lupeni**

Am început să compun de la vârsta de 12 ani. În poezie mă regăsesc. Am ajuns să compun, în urma orelor deschise de limba și literatură română, doamna profesoară Ioana Ardeiu fiind alături de mine încă de la început. La premiera concursului „Premiul literar Ștefan Nemecek“, ediția I, am întâlnit oameni deosebiți, minunați, de un nivel cultural foarte înalt. Am rămas uimită și în urma prezentării Colegiul Tehnic „Mihai Viteazu“ din Vulcan, o instituție de învățământ superbă.

Îmi place foarte mult literatura, voi continua să compun pentru că mă regăsesc în fiecare cuvânt pe care îl aștern pe foaie.

ELEVA DIANA ELENA DIACONU,
Liceul Teoretic Lupeni

Pot spune că acest concurs mi-a deschis ochii în ceea ce privește poezia. Am învățat multe lucruri, printre care și că în fiecare om se află un poet. După părerea mea, poezia ar trebui să fie un mod de comunicare al persoanelor timide, al celor cărora le este frică să-și arate sentimentele. Nu prea ar conta felul în care scrii sau dacă versurile tale rimează în totalitate, ci contează să te simți tu bine și să-ți exprimi trăirile cu cât mai multă ușurință. Recunosc că, la început, scriam când mă plictiseam sau când eram tristă. Dar apoi, am început să scriu din plăcer și din dragoste pentru poezie.

Prima dată, când am auzit de acest concurs, nu prea vroiam să particip, gândindu-mă că, ce scriu eu, sunt banalități. Cred că am participat mai mult din curiozitate. Totuși, se pare că toți am fost buni... fiecare în felul său și în propriul stil. Odată cu participarea elevilor și de prin alte părți, nu doar din Vale, ni s-au deschis noi porți și am câpătat noi prieteni. Cred că acest concurs a scos tot cei mai bun din noi și ne-a învățat că, dacă scriem poezii nu suntem „ciudați”, ci doar diferiți. În concluzie, pot spune că acest concurs mi-a schimbat viața, viziunea asupra ei, și m-a învățat că, dacă ai un pix, o foaie și multă imaginație, poți reuși în viață.

Eleva FLORENTINA BALINT,
Liceul Teoretic-Structură
Șc.Gen.Nr.2 Lupeni

Pentru mine poezia înseamnă totul. Am început să compun poezii în clasa a II-a. În ele îmi exprim dragostea și recunoștința față de mama care m-a crescut și m-a îngrijit. Pentru mine versurile sunt

ca picătura de nectar, din floare.

Sunt încântată că am participat la acest concurs de mare amploare organizat de domnul Ștefan Nemeček. Festivitatea de premiere a fost pentru mine ceva magic. Am întâlnit multe personalități ai literaturii române din țară și străinătate și am legat prietenii cu alți concurenți.

Mulțumesc doamnei profesoare de limba română, Ioana Ardeiu că m-a îndrumat. Cu siguranță voi participa și la alte ediții a concursului.

Profesor
ANCA CONSTANTINESCU,
Liceul Teoretic Lupeni

Concursul acesta a fost, practic , o rampă de lansare pentru elevii care au talent în ceea ce privește poezia și imaginația , în general.

Sinceră să fiu , am fost impresionată că un concurs de genul acesta va avea loc , în sfârșit și la noi în județ. Avem o mulțime de talente nedescoperite în municipiul Lupeni și nu cred că îi vom descoperi vreodată dacă nu vom organiza astfel de concursuri , pentru că acestea îi stimulează pe copii.

Dacă acest concurs se va dăsfășura în mai multe ediții , sunt sigură că vom descoperii foarte mulți poeți în Valea Jiului și nu numai.

Țin să-i felicit pe toți concurenții pentru creațiile lor și mai ales pentru curajul de a arăta lumii că nu sunt doar simplii copii , ci sunt adevărate diamante neșlefuite încă.

SALUT PARTICIPANȚILOR LA "MINERLADĂ"!

Celor ce astăzi sunteți prezenți la adunare
În sfânta zi de sărbătoare
Vă transmit salutul cadrelor militare,
Alături de o sinceră urare:

De bine, sănătate și prosperitate
Celor prezenți la festivitate.
Strădaniile v-au fost răsplătite
În premiile dobândite.

Să-l rugăm acum pe Dumnezeu nostru bun
Să ne călăuzească al vieții drum.
Succes deplin ediției din noul an
Și mentorului Nemecek Ștefan.

Eu cuvântul îl închei acum
Cu minerescul "Noroc Bun!"

Colonel (r) VIRGIL SANDA

O lacrimă de cristal...

Aflând de inițiativa prietenului Ștefan NEMECSEK de a iniția un concurs literar destinat elevilor de liceu, mai mult, în colaborare cu un colegiu tehnic, și asta în deplina degringoladă în care se zbate învățământul românesc, sincer vorbind, mi-am zis că pe prietenul meu „l-a luat valul”.

Desigur că nu m-am manifestat ca atare, iar pe măsură ce numerele de ziar care publicau creațiile participanților se înmulțeau, transformând evenimentul într-o adevărată „mineriadă literară”, m-am felicitat în sinea mea că nu mi-am făcut publice rezervele.

Surpriza a fost magnifică când au apărut colaborările liceenilor din Republica Moldova, și am putut constata cât de impresionantă este dârzenia cu care se luptă acolo pentru a așeza limba română la locul său natural de mamă a culturii. Și cum să nu fii impresionat și emoționat la gândul că acolo, undeva, la hotarele românismului, niște copii se luptă cu hidra nesățioasă care vrea să le fure limba maternă, comoara cea mai de preț, iar ei, ca s-o salveze, fac săbii din condeie și încrustează cu ele nenumărate bijuterii ale limbii în poeme de adâncă simțire de neam și țară și le împrăștie în cele 4 zări, pentru a se ști că limba română e veșnică.

Până în ultimul moment am urmărit creațiile prezentate, ferindu-mă că nu fac parte din juriu, care, sigur, a avut o misiune grea

ȘTEFAN NEMECSEK

și ingrată. Este probabil motivul pentru care s-a ajuns la soluția acordării de Diplome de merit, fără clasificarea pe premii. Doar Trofeul „Ștefan NEMECSEK” a făcut o oarecare diferențiere, meritată de altfel, pentru organizator, Colegiul Tehnic „Mihai Viteazu” din Vulcan. Iar gestul prin care directoarea acestuia îl cedează colegiului frate din Chișinău, ca simbol al frăției prin creație literară, merită elogierea fără nici o rezervă.

Finalul „Mineriadei literare” inițiată de Ștefan NEMECSEK, patronat de Primăria municipiului Vulcan, în prezența nemijlocită a Primarului – dl. Ing. Gheorghe ILE, a prilejuit întâlnirea multor personalități literare și nu numai.

Pe lângă oamenii și instituțiile care „au sfințit locul” implicându-se în buna desfășurare a „mineriadei” (Primăria municipiului Vulcan, Colegiul Tehnic „Mihai Viteazu” Vulcan, prin directoarea prof. Malvine SOCACI, ziarele „Curierul Văii Jiului” și „Zona specială” cu merituosul lor patron Ștefan NEMECSEK), la festivitatea de premiere au onorat invitațiile o seamă de personalități literare ca: cunoscutul om de litere Eugen EVU, prozatorul Radu IGNA, umoristul Gh. Niculescu – Uricani, Ioan VELICA – președintele Filialei Hunedoara al Ligii Scriitorilor din România, prof.univ.dr. Nicolae DINESCU (venit cu o seamă de personalități literare membri ai Societății „Anton Pann” din Râmnicu Vâlcea), prof. Oxana Munteanu, scriitoare, profesoară la Colegiul „Ștefan cel Mare” din Chișinău, Ecaterina ODAGIU, viceprimarul localității românești Borogani din inima Găgăuziei, precum și multe alte personalități zonale.

„Mineriada literară” - ediția I s-a încheiat, marcând un moment important în viața culturală a zonei, și nu numai. E de dorit ca ea să devină o tradiție și, cunoscând tenacitatea lui Ștefan, nu mă îndoiesc că așa va fi.

O lacrimă de cristal pe obrazul îndurerat al Văii Jiului...

Ion URDĂ, scriitor

...Ajunși la liceu și la pargul fructului au scris și vor scrie poezia fericirii lor...

Cand vrei să vezi urățenia ființei umane, te uiți mereu în jur, aștepti zgomotul nefiresc al păsărilor și apoi te ferești, elegant, de loviturile pietrelor aruncate de la înălțimea josniciei unora, ce siluesc morala în smintirea ei ancestrală, hrănindu-se din seva răului. Un rău asemenea focului din apropierea ierbii pârjolite ce își cască furia spre îndepărtatele păduri milenare și le adulmecă mirosul de tăciune negru, numai prin para lui nimicitoare ce nu cunoaște nici milă, nici existența apei, nici capătul pământului.

Cand vrei să faci portretul unei poezii, mai întâi trebuie să privești timid la doi tineri firavi, îndrăgostiți, legați la ochi cu firele nevăzute ale iubirii, pășind în noapte peste mirificele stele, uitate pe cerul atat de îndepărtat ale zilei ce urmează a se naște.

Dar, cand vrei să faci ceva peste puterile tale fizice, te uiți binișor numai la tine, privești fascinat la lumina lăuntrică a ființei tale, apoi intri răsfățat în apa raului din fața ta, ce nu are liniște să curgă spre împlinirea sa veșnică. Scoți de acolo o piatră, mai rotundă ca luna, mai curată ca o față spălată cu săpunul ranced al prefăcătoarei, o așezi la marginea timpului, dându-i apoi o viață fără moarte.

Am fost recent martorul unui frumos eveniment literar, con-

ȘTEFAN NEMECSEK

sacrat frumoșilor poeți necunoscuți ai cunoscului lăcaș de cultură și educație „Colegiul Mihai Viteazu Vulcan”, în simpla mea calitate de fost dascăl al școlii, dar și de iubitor de frumos, ce l-a avut ca protagonist pe fostul meu elev, Ștefan Nemeček, astăzi, deschizător de speranțe pentru cei câțiva cutezători adolescenți ce țin în mană florile atât de frumos mirositoare ale plăpânelor și înălțătoarelor simțiri poetice puse pe hartia timpului.

Ștefan Nemeček a învățat că, în viață nu trebuie doar să păstrezi tradiția, ci trebuie să și crezi tradiție.

O piatră. Iată **piatra** pe care nu o azvarle spre alții, ci o pune frumos la temelia unui început de vis, ce îi va purta poate numele, adunând în jurul lui un mănunchi de poeți a căror privire brăzdează în ascuns cerul speranței poetice a tinerilor extrem de talentați și surprinzător atât de tăcuți. Da, tăcuți, pentru că ei, numai ei știu să vorbească atât de frumos în șoapte, în șoaptele iubirii, flori atât de rare, niciodată uscate ca sufletele acelor care dau cu piatra de la naștere până la moarte.

Ștefan Nemeček i-a premiat și va premia de acum încolo cat îl vor ține puterile pe toți aceia care ajunși la liceu și la pargul fructului au scris și vor scrie poezia fericirii lor. Si a altora.

O piatră. Din ea se va hrăni poezia lor, din ea se va scoate picătura de apă ca să ude ogorul iubirii și tot din ea se va aprinde în miez de noapte scanteia ce va lumina drumul atât de lung al unui început atât de firav, dar atât de trainic.

Un fost elev, un fost dascăl și o piatră.

Dorel NEAMȚU

ziarist și fost profesor al lui Ștefan Nemeček la Liceul din Vulcan

„Văd Vulcanul ca pe un loc de mare cinstire a cuvântului...”

Krisnamurti, unul dintre iluminații Orientului secolului trecut vorbea despre cea mai profundă dintre dimensiunile crizei societății umane, care este cea spirituală, și care poate fi eliminată doar prin recurgerea la gestul firesc al limpezirii

apelor dintre oameni, prin ridicarea Cuvântului în Adevăr. Orice încercare în acest sens este bine-primită în fluurile Universale și ca atare susținută plenar. Dacă cei ce fac legământ de credință cu rostirea înălțătoare a spiritului prin Logos țin cont de impulsul curat al Începutului, atunci întreaga operă ce derivă din acesta este integrată în frumos, în armonie. Așa au perceput simțurile mele la începutul de Cireșar din anul de mare transformare individuală și globală (2012), ambianța de sărbătoare dăruită talentului literar la Vulcan. Este ceva magic, misterios și în același timp vindecător ce se naște într-o astfel de împrejurare cum a fost și cea a întâlnirii cu „Mineriada literară a liceenilor vulcăneni”.

Energia debordantă a inițiatorului acestui proiect - memorabilă prin suita de apariții publicistice și eforturi continue ale lui Ștefan Nemeșek de deschidere culturală a Vulcanului pe toate meridianele

ȘTEFAN NEMECSEK

planetei, s-a materializat în chip de sărbătoare a Cuvântului iubit și prețuit de toți cei ce s-au întâlnit în sala pregătită ca de mare ceremonie, la Primăria Vulcanului.

Este dătătoare de mare speranță simpla prezență în preajma celor ce înțeleg prin mintea intuitivă ce șlefuieste cuvintele, cam cum stă treaba pe planeta Pământ. M-am bucurat copilărește să mă reîntâlnesc cu prietenii mei de la Nova Provincia Corvina. Ion Urdă și Eugen Evu străpung cu spiritul lor spațiul și lasă Logosul să coboare și apoi să urce în vibrații fine, prin inimile celor ce îi ascultă.

Iar viersul de la Chișinău a curs la fel de dulce ca mierea și la fel de unduios ca visele de decenii ale românilor de dincoace și dincolo de Prut, pentru care granițele sunt doar o linie imaginară așezată peste același spațiu de inimă, cuvânt, tradiție și cultură. Într-un exercițiu de amintire din viitor, văd Vulcanul ca pe un loc de mare cinstire a Cuvântului, grație dăruirii lui Ștefan și tuturor celor ce continuă să creadă că umanitatea nu poate să cadă în afara Cuvântului, atâta timp cât mai pulsează fiorul creației literare în cei s-au născut în această provocatoare Eră a Vărsătorului.

Felicia Gabriela Portase

Limba română i-a unit pe toți...!

„Mineriada literară a elevilor din Valea Jiului” – este cel mai important proiect cultural inițiat de o persoană particulară după Revoluția din Decembrie 1989.

Această personalitate literară este un fost elev al Colegiului „Mihai Viteazul” din municipiul Vulcan – Ștefan Nemecek. Acest proiect literar a fost scânteia ce a generat focul creației. Un astfel de concurs literar – poezie, proză, eseu – a demarat în rândul elevilor de la Vulcan, pe parcurs atașându-se și cei din municipiul Lupeni, culminând cu o participare a elevilor din Republica Moldova.

Încă de la această primă ediție roadele au fost fructuoase. Limba română i-a unit pe toți. I-a făcut pe toți să se cunoască unii pe alții și să-și dezvolte arealul literar în situații de bună înțelegere și colaborare pe diferite planuri.

A fost o primă ediție de succes, o manifestare a gândurilor tinere, a creațiilor inedite, o reală perspectivă de viitor. Se poate concluza că această emulație artistică și literară își va face oameni responsabili și, de ce nu, niște scriitori importanți ai literaturii noastre contemporane.

Încă de pe acum urez succes deplin edițiilor următoare.

**Ioan Velica – președintele Ligii Scriitorilor din România,
Filiala Județului Hunedoara, membru al juriului**

Prin zidire de Cuvânt ne apropiem de Mântuirea sufletelor noastre

A fost un lucru firesc să accept propunerea domnului Nemeșek pentru a mă alătura proiectului săucultural. Cumva am simțit că dincolo de șansa de promovare a tinerelor noastre talente, prin intermediul concursului „Mineriada literară a liceenilor vulcăneni”, dăm o notă nobilă acestei expresii generice (mineriadă) atribuită trudititorilor sub pământeni și generată de

momentul istoric al debutului nostru democratic năvalnic care a aruncat un negativ de imagine asupra Văii Jiului, de-a lungul ultimelor două decenii; și pentru a cărei scoatere la Lumină s-a lucrat mult... mult de tot. Cele mai mari izbânzi vin cel mai ușor prin artă și cultură și un astfel de proiect a generat un impact deosebit, mai ales că a fost recepționat cu entuziasm și în afara Văii Jiului. Sunt fericit că în Vulcan există atât de mulți tineri ale căror talente artistice sunt abundente, nu numai în literatură, ci în toate artele și caut ca edil al comunității noastre să susțin orice prilej care poate pune în valoare aceste talente.

Așa a fost pornirea mea în acest proiect literar cu aceste gânduri și dacă am început cu orizontul zonal de integrare în acest con-

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni

curs care a culminat cu decernarea **Premiului Literar Ștefan Nemecksek**, foarte curând am fost încântat să văd că depășim granițele Vulcanului. Prietenul meu Ștefan este prin Cuvânt și prin întreaga sa activitate publicistică, ambasadorul urbei noastre pe mai multe meleaguri din țară și străinătate. Cum să nu te bucuri să primești prin această legătură a domniei-sale acasă la tine, mesageri ai Scrisului de peste Prut și din țara lui Anton Pann, precum și prietenii veniți din cetatea Devei și a Hunedoarei, din cetatea Albei-Iulia? Am fost onorat să fac parte din juriul format din toți acești oameni minunați aflați în slujba literelor și să pot premia cele mai bune talente la prima ediție a concursului nostru literar, dedicat tinerilor scriitori de proză și poezie.

Pot spune că sărbătoarea literaturii de la începutul lunii iunie de la Vulcan, este un reper istoric și cultural despre care se va vorbi în ani. Mai ales că am hotărât să dăm continuitate acestui eveniment, care trebuie susținut și lărgit ca participare.

Pentru această primă ediție, o concluzie personală: **prin zidire de Cuvânt ne apropiem de Mântuirea sufletelor noastre și pentru aceasta trebuie să profităm de orice prilej pe care Viața ni-l dăruiește.**

**Gheorghe Ile – primarul municipiului Vulcan
Membru al juriului**

Mineriada făcută cu pixul

Într-o zi de vară tânără și timidă, ca o fată de țăran, sortită să devină soția unui nobil scăpătat, municipiul Vulcan a fost trezit din plictiseală, cu freamăt de fanfară și susur de vers tineresc, pentru a lua parte la o MINERIADĂ LITERARĂ făcută cu pixul.

Acțiunea a avut loc la inițiativa și cu implicarea jurnalistului și scriitorului Ștefan Nemeček, fiu al localității și fost elev al Liceului Teoretic cu profil real-uman din Vulcan, acum Colegiul MIHAI VITEAZU. La reușita manifestării și-a adus aportul și vrednicul primar al urbiei, Gheorghe Ile, precum și câțiva sponsori care îndrăgesc manifestările culturale serioase.

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni

MINERIADA cea făcută cu pixul, a fost, de fapt, o competiție literară menită să descopere noi talente scriitoricești printre tinerii liceeni. La manifestare au luat parte o serie de scriitori și oameni de cultură din județul Hunedoara cât și din județele Vâlcea, Alba, precum și o delegație sosită din Basarabia. Manifestarea culturală a debutat la Colegiul MIHAI VITEAZU, adică acolo unde a fost aprinsă scânteia competiției de creație literară, continuată și finalizată în cocheta Sală de Festivități a Primăriei vulcănene. Programul gândit și materializat de inimosul Ștefan Nemeček, a fost o reușită culturală mai rar întâlnită pe meleagurile Văii Jiului. Au fost lansări de carte, discursuri cu multă informație culturală, decernări de diplome, distincții, cadouri, discuții amicale, șarje de epigrame, amabilități...

Și pentru ca acțiunea să fie notată cu și mai bine decât foarte bine, s-a încheiat cu o întâlnire colegială în mijlocul naturii, la cocheta Cabană Căprișoara, într-o zi de vară tânără și timidă precum fata unui țaran, sortită să devină soția unui nobil scăpătat...

Gheorghe NICULESCU, scriitor

Dând dovadă de incontestabil talent scriitoricesc și inspirația de moment, Gheorghe Niculescu a scris în timpul derulării festivității de premiere câteva epigrame dedicate participanților.

Iată-le:

LUI ȘTEFAN NEMECSEK

Ștefan, s-a pus pe citit
Ca s-ajungă muncitor
Dar la timp nu s-a oprit
Și ajuns ...scriitor.

LUI ION URDĂ

Urdă nu fulgeră și tună,
Doar poezia-n cap îi sună;
Un prieten vrea acumsă-i spună
Că-ntradevăr...e brânză bună.

LUI EUGEN EVU

Trăiam în mezul unui ev aprins
Pe cate EVU, cu alcool l-a stins
Și-n care multe Eve-a convertit...
El nici acuma nu se dă lovit.

LUI IOAN VELICA

Joacă teatru, spune glume,
Cântă bine n-am ce spune!
Ar merita un premiu Puli(tzer)
Dacă nu ar fi și inginer.

LUI RADU IGNA

Radu Igna-i cel mai mare
Scriitor din țara lui.
El încă egal nu are...
În Țara Hațegului.

FRAȚILOR BASARABENI

Nou suntem frați și cred că vrem
Cxa Țările să se unească
Numai că translatori n-avem
Din limba cea moldovenească.

LUI GHEORGHE ILE

Domn' primar e bun băiat
Și-n cultură-i implicat.

Propun să fie premiat
Cu încă un mandat.

TOT LUI – apropo de telegondolă

Eu nu m-ascund după pom;
Îndoielile nu-mi plac:
Domnul Ile este-un om
Cu (tele)scaun la cap!

OASPEȚILOR RÂMNICENI

Oaspeților Râmniceni,
Iată ce vreau să vă spun:
Voi îmi sunteți prieteni buni,
Dar vinul vostru-i și mai bun!

FELICIEI PORTASE

Pe Felicia Portase,
O tot confund, ca năucul,
Trebui să-i dau miei, vre-o șase...
Rog să nu-și mai schimbe luk-ul!

LUI ALIN SIMOTA

Domn' Simota îți doresc
Să n-o pui de mămligă
Și să faci să curgă Jiul
Înapoi, în prima Ligă!

LUI OVIDIU BALAȘ

- Care-i vinul cel mai bun,
De Tohani sau Drăgășani?
-Orice vin este bun...
Dacă este fără bani.

**“Acum premiul literar ștefan nemecek , reprezintă
un simbol al recunoașterii actului de creație literară
al tinerei generații...”**

Prima ediție a Mineriadei literare a liceenilor vulcăneni a fost încununată de succes și aceasta datorită deschiderii căilor de promovare a lucrărilor literare a liceenilor, a motivării și susținerii tinerei generații pentru creația literară, cât și a recunoașterii meritelor profesoriilor îndrumători.

Prin componența selectă a membrilor juriului – prof. Sebastian BARA, directorul-manager al Bibliotecii Județene OVID DENSUȘI-ANU din Deva, președintele juriului; Gheorghe Ile, primarul municipiului Vulcan; Ioan Velica, președintele Filialei Hunedoara a Ligii Scriitorilor din România; Eugen Evu, scriitor, membru al Uniunii Scriitorilor din România; Radu Igna, scriitor, membru al Uniunii Scriitorilor din România - a făcut ca prin această primă ediție să se demonstreze valoarea actului literar a tinerei generații și să se dea girul pentru continuitate.

Prin această mineriadă s-a creat o puntea de legătura și cu tinerii din Republica Moldova, cu activitatea desfășurată în domeniul creației literare de către aceștia, sub îndrumarea și coordonarea doamnelor profesoare Oxana Cărlan Munteanu și Ecaterina Odagiu.

Având în mijlocul nostru oameni de excepție, cu o pregătire profesională, în domeniu, remarcabilă (prof.univ.dr. Nicolae Dinescu, scriitorul Ioan Velica, scriitorul Ioan Urdă etc) am simțit pentru o clipă că-mi doresc să redevin tânără, să fac parte din generația grupului laureaților Mineriadei literare a liceenilor vulcăneni și să simt aceeași încântare, bucurie și satisfacție pe care o citeam pe fețele lor.

Acum premiul literar Ștefan Nemecek , care a încununat această mineriadă literară, v-a fi râvnit de cât mai mulți liceeni, deoarece reprezintă simbolul recunoașterii actului de creație literară al tinerei generații

Mulțumesc celor care m-au invitat și care au considerat că pot aprecia importanța unui astfel de eveniment.

Cristina BALEIA, consilier local

GALERIE FOTO

PREMIUL LITERAR *Ștefan Nemeceșek*

Ediția a II-a

2012-2013

poezie - proză

*Concurs lansat pentru elevii
Colegiului Tehnic "Mihai Viteazul"
din Vulcan, extins național
și internațional.*

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni

Purtătorul de cuvânt al Muzeului Cizilizației Dacice și Romane Deva, Gheňa Gherghina Boda, transmite salutul conducerii instituției

Ștefan Nemeșek în dialog cu Ovidiu Pirtea și Felix Negoită

ȘTEFAN NEMECSEK

Cuvânt de deschidere la Colegiul Tehnic "Mihai Viteazu"

Cuvânt de deschidere în sala de festivități a primăriei vulcănene

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni

Dialog cu laureații

Vorbește membrul juriului - scriitoru Eugen Evu

ȘTEFAN NEMECSEK

Scritorul Eugen Evu și prof. univ. dr. Nicolae Dinescu

Pe scara interioară a primăriei vulcănene

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni

Eugen Evu, Oxana Munteanu și Virgil Șerbu Cisteianu

Expoziție cu ziarele din Valea Jiului

ȘTEFAN NEMECSEK

Aspecte din timpul festivității de premiere

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni

Angela Stoica și Virgil Șerbu Cisteianu

ȘTEFAN NEMECSEK

Eugen Evu și Felicia Portase

Viceprimarul de Borogani, Elisabeta Odagiu și primarul de Vulcan - Gh. Ile

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni

Lansare de carte la Biblioteca Colegiului Tehnic "Mihai Viteazu"

ȘTEFAN NEMECSEK

În sala bibliotecii Colegiului Tehnic "Mihai Viteazu"

ȘTEFAN NEMECSEK

Cuvânt de salut din partea prof. univ. dr. Nicolae Dinescu

Virgil Șerbu Cisteianu, Radu Igna și Gheorghe Ile

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni

Zenovia Zamfir și Ștefan Nemeșek

Oxana Munteanu și Ștefan Nemeșek

ȘTEFAN NEMECSEK

Oxana Munteanu, col. Virgil Sanda și Zenovia Zamfir

Pe Bulevardul "Mihai Viteazu"

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni

fanfara condusă de Ludovic Getzi

În fața primăriei Vulcan

ȘTEFAN NEMECSEK

Cadre didactice de la Colegiul tehnic "Mihai Viteazu"

Ziare care au prezentat proiectul cultural "Mineriada literarpă a liceenilor vulcăneni"

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni

Ziare din Valea Jiului

Oaspeți din țara lui Anton Pann

ȘTEFAN NEMECSEK

Vorbește primarul Gheorghe Ile, membru al juriului

Cadouri din partea scriitorului Gheorghe Niculescu

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni

Primarul Gheorghe Ile și prof. Oxana Munteanu

ȘTEFAN NEMECSEK

Ștefan Nemeșek, prof. Malvine Socaci și Ioan Velica

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni

Eugen Evu și Virgil Șerbu Cisteianu

Ștefan Nemeșek și Radu Igna

ȘTEFAN NEMECSEK

Vorbește decanul de vârstă a scriitorilor vulcăneni - Radu Igna

Radu Igna și Ludovic Getzi

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni

Vorbește viceprimărița de Borogani - Elisabeta Odagiu

Vorbește viceprimarul Angela Stoica

ȘTEFAN NEMECSEK

Vorbește prof. univ. dr. Nicolae Dinescu, președintele Asociației "Anton Pann"

Oaspeți importanți din Râmnicu Vâlcea

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni

Scrîtorul Radu Igna și prof. univ dr. Nicolae Dinescu

Scrîtorul Ion Urdă și prof. univ dr. Nicolae Dinescu

ȘTEFAN NEMECSEK

Scriitorul Dorel Neamțu și prof. univ dr. Nicolae Dinescu

Felicia Portase și prof. univ dr. Nicolae Dinescu

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni

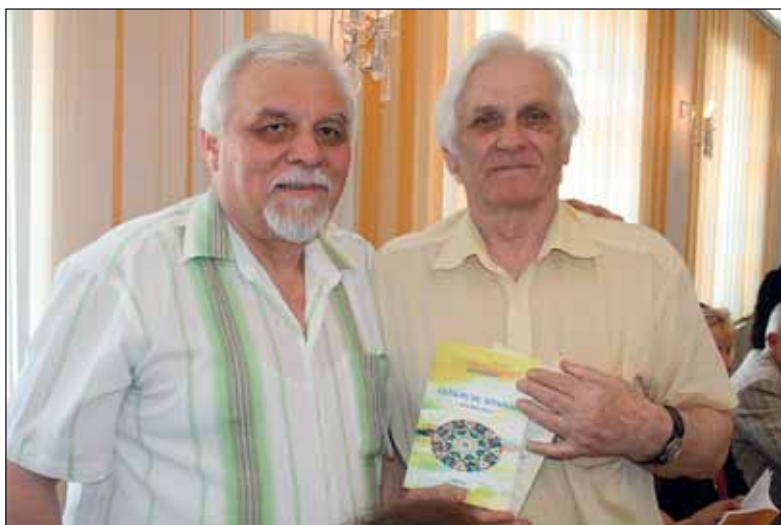

Scrîtorul Ion Urdă între două basarabence veritabile - Oxana Munteanu și Ecaterina Odagiu

Primarul Gheorghe Ile și scriîtorul Ion Urdă

ȘTEFAN NEMECSEK

Ion Urdă și Virgil Șerbu Cisteianu

Rocana Din și Ștefan Nemecek

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni

Vorbește Dorel Neamțu

Cristina Valea și Ștefan Nemeșek

ȘTEFAN NEMECSEK

Salutări din Basarabia pentru fanfara din Vulcan

Vizită la poalele Retezatului

Vizită la Peștera lui Neag din zona pensiunii Retezat

În pădurea din jurul pensiunii Retezat

ȘTEFAN NEMECSEK

Amintri de neuitat...

Vizită la Paroșeni. Gazdă, momârlanul Dușu Manolescu

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni

Viceprimarul de Borogani și primarul de Vulcan exersează în dans momârlănesc

Primarul Ile prezintă oaspeților telegondola

Traseul telegondolei

Schitul Straja

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni

Straja - Crucea Eroilor

În interiorul Schitului Straja

Crucea care are inserată o părticică din Crucea lui Isus

Semn divin - crucea din inima unui copac

Părintele Dimitrie Ivașcul explică minunea privind crucea din inima unui copac

ȘTEFAN NEMECSEK

Vorbește scriitorul Ioan Velica

Reprezentanți ai Asociației "Cultul Eroilor"

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni

Se cântă Imnul minerilor în fața primăriei

Ovidiu Pirtea și Ioan Velica

ȘTEFAN NEMECSEK

Dialog între Dorel Șchiopu și prof. univ. dr. Nicolae Dinescu

Mineriada literară a liceenilor vulcăneni

Cristina Baleia și Ștefan Nemeșek

ȘTEFAN NEMECSEK

*Vorbește prof.
Ioana Ardeiu*

Sponsorii manifestării culturale

*Directorul Muzeul
Civilizației Dacice și
Romane - doamna
Liliana Țolaș*

Muzeul Civilizației Dacice și Romane prin conducerea instituției a fost și este mereu alături de inițiatorii unor proiecte culturale de anvergură derulate în localitățile județului Hunedoara.

ȘTEFAN NEMECSEK

EMIL PĂRĂU
- omul deosebit datorită căruia turismul în Valea Jiului are un prezent și viitor.

OVIDIU PIRTEA
- un fost absolvent al Colegiului tehnic "Mihai Viteazu" - mereu alături de cadrele didactice și elevii școlii.

**DUMITRU
CINCIULESCU**
- directorul Tipografiei Prod Com din Târgu-Jiu - un statornic susținător a proiectelor culturale din valea Jiului.

CONSTANTIN FULGA
- omul care a susținut din toate punctele de vedere acțiunile culturale inițiate în valea Jiului.

ȘTEFAN NEMECSEK

GHEORGHE ILE - oșanul naturalizat ca locuitor al Văii Jiului - un statornic susținător a proiectelor culturale care promovează valorile locale ale municipiului Vulcan.

OCTAVIAN NASTE
- un vulcănean permanent receptiv pentru sprijinul și susținerea concursurilor unde majoritatea participanților sunt tineri și mai cu seamă elevi.

Peste prima ediție a ”Mineriadei literare a liceenilor vulcăneni” a fost trasă cortina!

Deci, pentru o zi, municipiul Vulcan a fost Capitala Culturală a Văii Jiului și chiar am putea spune a ținuturilor hunedorene. Faptul se datorează finalizării unui proiect cultural inițiat de jurnalistul și scriitorul Ștefan Nemeček, mai precis a Concursului literar derulat sub genericul MINERIADA LITERARĂ A LICEENILOR VULCĂNENI și acordarea trofeului PREMIUL LITERAR “Ștefan NEMEČEK”. Festivitatea de premiere s-a derulat în eleganta Sală de Ședințe a Primăriei municipiului Vulcan, în prezența unui select auditoriu, printre care personalități ale culturii din țară și străinătate.

După comentariile receptate, acțiunea culturală este calificată ca fiind o reușită. Chiar, ca fiind CEVA ce nu s-a mai întâmplat în Valea Jiului.

Primul merit este că s-a reușit reunirea sub același acoperiș a atâtor personalități deosebite din țară și străinătate, care s-au cunoscut personal deși aveau cunoștință unii de alții prin receptarea creațiilor literare sau de altă natură culturală, au discutat pe diverse teme, au împărtășit impresii. Apoi, a fost subliniată atenția acordată liceenilor și profesorilor de limba română care s-au aliniat la startul competiției. După concluziile membrilor juriului, o mare parte a concurenților au surprins prin creații originale, de valoare, talentul cărora trebuie încurajat, dezvoltat, motivat. Cu siguranță că o bună parte dintre laureații concursului nu vor abandona scrisul, afirmându-se în

ȘTEFAN NEMECSEK

anii următori ca nume de valoare în literatura hunedoreană și de ce nu și în jurnalistica hunedoreană.

Este cunoscut faptul că zona Curtea de Argeș și Râmnicu Vâlcea mustește de cultură și istorie milenară. Participarea oaspeților din aceste zone au confirmat prin distincții prof. univ. dr. Nicolae Dinescu și acad. Georghe Păun că axa culturală vâlceană este extinsă spre Valea Jiului, MINERIALA LITERARĂ A LICEENILOR VULCĂNENI constituind un început al unui deosebit început al colaborării culturale între cele două regiuni. Oricum, distincții oaspeți vâlceeni s-au întors acasă cu impresii deosebite din Valea Jiului, mirific tărâm de istorie și legendă minerească cum l-au calificat, pur și simplu fascinați nu numai de frumusețile naturale dar și de ospitalitatea minerilor și în general a tuturor locuitorilor zonei.

Cu impresii deosebite au plecat și oaspeții din Basarabia. Surprinși de gestul prof. Malvine Socaci, directorul Colegiului Tehnic MIHAI VITEAZU de a ceda trofeul PREMIUL LITERAR “Ștefan NEMECSEK” pentru a fi dus la Chișinău, prof. Oxana Cărlan-Munteanu și Ecaterina Odagiu au fost copleșite de emoție. Au promis că vor împărtăși oficialilor de la Chișinău modul în care au fost primite în Valea Jiului, prima lor prezență în Țara Aurului Negru fiind încă un semn al recunoașterii frățietății existente între românii de dincoace și dincolo de Prut.

Peste prima ediție a MINERIALA LITERARĂ A LICEENILOR VULCĂNENI a fost trasă cortina.

Se așteaptă cu interes ediția cu numărul 2.

Ancuța SULTANA

CUPRINS

Imnul Minerilor.....	5
A fost lansat Concursul de creație	6
Premiul Literar “Ștefan NEMECSEK”	6
Juriul mineriadei literare a liceenilor vulcăneni.....	9
Laureații „Mineriadei literare a liceenilor vulcănei”	10
Talent literar și imaginație creatoare adolescentină	17
Amintiri.....	18
Încrederea.....	19
Ninge.....	19
Printe stele, printre nori.....	20
Abis și speranță	21
Confesiuni	23
Dor de tine.....	25
Cenușareasa.....	26
Pribeag	27
Călătorie pe altă planetă.....	28
De vorbă cu iarna	29
Doamnei mele profesoare... ..	30
Când stelele se-aprind.....	32
Zâmbet de primăvară	32
E frumos.....	33
Scrisoare.....	35
Dor de vară.....	36
Un rege.....	36
Pe poteca luminată	38
Tu și eu.....	39

Sclipitoare lumină!.....	40
Abisul morții	41
Viața omului.....	46
Ochii care nu se văd.....	47
E rău să iubești	47
...Încordate in Etern.....	48
Decorând sentimente nocturne.....	50
Intre oglinzi paralele	52
Introspecție.....	53
Negurile convertirii mele in Om.....	55
Requiem	56
Tratat de descompunere	58
Mama	60
Acasa.....	61
Iubirea	62
Sfinta Rugaciune	62
Scrisoare pentru un damnat.....	64
Ordinul Ponegritorului	65
Despre Condiția Geniului	66
Unde a indicat Luopanul.....	68
O lente, lente currite noctis equi	69
Moștenirea lui Faust.....	69
Metamorfoza	70
Dreptul la viață.....	71
Flori pentru mama.....	72
Destinul meu	73
Doar tu... ..	73
Școala.....	74
Mamă... ..	74
Copii pierduți	75
Privesc, iert si uit!	76
Doar noi!	78

Parintii.....	79
Te-am aflat.....	80
Impresie.....	80
Aud cum plouă.....	81
Te simt.....	81
Rugăciune	82
Contrast.....	83
Bărbatul.....	84
Lacrima pură.....	85
O altă floare.....	86
Speranță și fluturi albi.....	87
Misterul unei priviri	88
Intoarce-mă iarnă în timp.....	90
De la A la A.....	92
Mai stai... mereu se-ntorc.....	93
Misterul unei nopți trecute	95
Nimic decât mâine	97
Noapte buna	100
Cimitir de amintiri.....	101
Iubesc... te.....	104
Pur și simplu... de ce?.....	105
Spune-mi... visezi?.....	106
A doua mamă	107
Alevistus, cheia!.....	109
Merg prin suflet.....	110
Precum aripa	111
Fiori.....	111
Poți.....	113
Primăvara sufletului	114
Dor	114
Un vis..?.....	115
Lume ireală	115

Proiectul Cultural	118
“Premiul Literar Ștefan Nemeceșek” la final.....	118
Concluzii și comentarii în urma derulării concursului literar ”Mineriada literară a liceenilor vulcăneni”	125
Asemenea evenimente dovedesc continua noastră frățietate!....	127
Frumusețea poeziei vulcănene	131
Salut participanților la “mineriadă”!.....	142
O lacrimă de cristal.....	143
...Ajunși la liceu și la pargul fructului au scris și vor scrie poezia fericirii lor.....	145
„Văd Vulcanul ca pe un loc de mare cinstire a cuvântului...”....	147
Limba română i-a unit pe toți...!	149
Prin zidire de Cuvânt ne apropiem de Mântuirea sufletelor noastre	150
Mineriada făcută cu pixul	152
Galerie foto	157
Sponsorii manifestării culturale	201
Peste prima ediție a	207
”Mineriadei literare a liceenilor vulcăneni” a fost trasă cortina!	207

Pre-press & printing

S.C. TIPOGRAFIA PROD COM S.R.L.
Târgu-Jiu, Gorj, str. Lt. Col. Dumitru Petrescu, nr.20
Tel. 0253-212.991, Fax 0253-218.343
E-mail: prodcom@intergorj.ro